

MOŽDANI UDAR

GALVANOPITEKA

By Galvanizator, 2020.

UVOD	2
ECI PE CI PEC	6
SVE I MIR	15
SVE JE MOGUĆE.....	16
I VJEROJATNO JE.....	28
SVE I JA	33
UŠTIMAN	34
I PRISUTAN	41
ALI SMUŠEN	49
JA I FI JE MIR	61
SVRHOVIT,	62
NE UŠTIMAN	70
I KONAČNO	76
PROGRAMIRAN.....	81
KÔD I KÔD	95
JEDAN UPGRADE.....	96
STALNO UPDATE.....	116
PA OKINI PA PREKINI.....	128
I TAKO SUD	132

Dragi svi,

za pisanje jedne knjige potrebna je i želja i jaka volja i naravno motiv. Mora se posjedovati i nekakvo iskustvo da bi to što piše imalo smisla onome tko čita.

Tako postoji jedno naše malo društvo koje zovemo „debatni klub“, a jednom tjedno sastajemo na uglavnom jednom te istom mjestu. U klubu su uglavnom poslovne kolege i prijatelji iz ranijih dana. Po pravilu, završimo na životnim temama, na razgovorima o tome kako je i zašto je to što je.

Standardno, uvijek netko nešto ustvrdi a drugima se čini da je drugačije. Ali i svaki drugi put kad se sastanemo mi smo nekako malo nekako drugačiji, ne samo u smislu fizičke pojave, već i u našim tvrdnjama. Zanimljivim raspravama nikad kraja.

Ja obično uvijek tvrdim da je „tu“ uvijek gdje sam „ja“ i da sve ovisi baš o tome, uglavnom, baš ja ispadnem glavni filozof relativnosti, a potajice me nazivaju Galvanopitek ili skraćeno GP.

Toliku količinu raznih „znanstvenih“ informacija u nekom trenutku nije bilo više moguće u mome polu-razvijenom umu fino strukturirati pa sam odlučio svoje misli i uvjerenja sam sebi na neki način strukturirati.

Ništa se u životu ne istražuje i strukturira „eto tako“ ili bez smisla i svrhe, pa kad već to radim pitao sam se zašto ne bi i drugi sudjelovali u tome.

Tako sam odlučio napraviti svoj blog i tamo počeo zapisivati sve svoje mudrolije. Da bih blog učinio vidljivim i da bih dobio nekakav odziv, počeo sam koristiti razne društvene mreže koje imamo na raspolaganju.

Kako se to tako širilo u nekom trenutku mi je ponestalo valjanih pretpostavki pa sam počeo preispitivati sam sebe, odnosno je li baš tako kao što ja mislim.

Nakon par prvih objava i „mlakih“ reakcija ljudi moje su se akcije više svele na preispitivanje samoga sebe nego na čisto pisanje. I tako sam odlučio da sve što napišem prije dobro proučim.

Kako se nitko ne može vratiti u prošlost, u vrijeme koje više ne postoji, tako i ja, jedino što sam mogao je proučiti neke zapisane informacije iz prošlosti. Tako sam, skoro sebi više važnoga, pročitao u ove dvije godine nego u cijelom svom dotadašnjem životu.

Danas svatko može, baš isto kao i ja, otvoriti google, otići na wikipediju i pročitati što ga zanima. I zato, Internet copy-paste umotvorine ljudi danas skoro da uopće ne doživljavaju.

Zato sam si rekao: „GP, tvoj će blog biti drugačiji, nećeš uvjeravati nikoga u ispravnost zaključaka, strukturiraj tijek misli i ponudi ga drugima u jednom cilju, ti ćeš sam sebi biti jedini pokusni kunić u svemu.“

Zato sam svoj blog nazvao Galvanizator.

I tako nakon više od dvije godine, uz sudjelovanje ljudi, došlo je vrijeme da skupim neke sadržaje i tijek misli u jedno ovakvo filozofsko djelo koje nastaje baš u vrijeme potresa, zaraza i drugih nedaća.

Nije to bilo lako, a najteže od svega je ljudsku kompliciranost svesti na što veću jednostavnost. Dobro je to učiniti kroz nekakav ležeran stil.

Djelo je tu, vjerujem da će vam se svidjeti.

ECI PECEC PEC

Jednom me moj sin, kad se vratio iz škole, pitao: "tata, što je to znanost"?

Obzirom da je bio još mali, ja sam mu odgovorio: „to je ono kad ljudi traže odgovor zašto je nešto tako kako im se čini da je, a kad ga pronađu onda vjerojatno nije“.

On reče: „pa tata onda sam ja znanstvenik, ja se svaki dan pitam zašto, a onda dobivam odgovore da je tako, iako mi se čini da nije“. Mudro neko dijete.

Ja vjerujem da smo u našem životu smo svi mi znanstvenici i da znanost nije privilegija samo „pravih“ formalnih znanstvenika. Svaki dan se pitamo i odgovaramo, slušamo i pričamo, sudimo i donosimo rješenja, kreiramo pravila i na kraju izvršavamo zadatke.

Sve to na temelju naših zaključka da je nešto baš takvo kako nam se čini a koje koristimo kao argumente u uvjeravanju ljudi o istinitosti ili zabludi neke teorije. Zato su argumenti ključno sredstvo na području znanosti, kritike, rasprave i dijaloga.

Tako je, na primjer, jedan od argumenata koji često koristimo taj da je nešto matematički ili logički znanstveno dokazano.

Ipak, nije matematička logika nešto što je u Svemiru objektivno jer mi-ljudi zaključujemo da je istinito ono što je logički istinito isključivo nama-ljudima. To je čista ja-ljudska ili isključivo subjektivna logika koju smo nazvali matematička logika, ona je nastala proučavanjem govora i međusobne komunikacije.

U komunikaciji se koristimo iskaznom logikom, a kada se radi o zaključivanju istinitosti oko dvije različite stvari, na primjer „i jedno i drugo“, odnosno „ili jedno ili drugo“, stvar je vrlo jednostavna. Kod veznika „i“, istina je samo ako je „i jedno i drugo“ istina jer čim je nešto od toga laž sve skupa je jedna velika laž. Kod „ili jedno ili drugo“ laž je samo kad je „i jedno i drugo jedna velika laž“ inače je sve jedna velika istina.

Problem nastaje kad naše jednostavno zaključivanje koristimo za prirodu i vrijeme, odnosno kad zaključujemo o uzroku i posljedicama. Svaka posljedica ima neki uzrok, odnosno uzrok je uvijek „prije“ posljedice.

I tako, mi istinitim vidimo ono što „sada postoji“, pa onda zaključujemo: „svejedno je li uzrok istina ili laž, a ako posljedica ne postoji onda je to sve jedna velika laž“ ili: „ako je posljedica istina onda je to jedna velika istina bez obzira što je uzrok možda i laž“.

Na primjer tvrdnja: „ako je moj pas bolestan onda će umrijeti“, ne znači da pas neće umrijeti i ako nije bolestan.

Grčki filozof Filon je ovaj logički paradoks prikazao na zanimljiv način: „ako je dan onda je noć“.

I tako, kako je noć dio dana tako je zaključak o tome „valjan“.

Ljudi „ljudski valjano“ zaključuju da iz istine uvijek dolazi istina i nikako laž, ali iz laži mogu doći i istina i laž, odnosno, nešto što „je ili nije“ uvijek „je“, ali isto tako nešto što „nije“ može biti „je“. Zato se i kaže da u svakoj laži uvijek ima malo istine.

To se naziva pogodba ili pogađanje, odnosno onako je kako si uzmemo za istinu. Pogađamo što je možda istina ili ne i to je nama ljudima „valjan“ argument, isto tako pogađaju i „pravi“ znanstvenici i takva je i „prava“ znanost.

Na primjer tvrdnja: „ako Zemlja kruži oko Sunca onda je to zbog toga jer Sunce ima veću masu i tako privlači Zemlju“.

Ne možemo to ničim potvrditi, ali trenutno ne vidimo drugu mogućnost pa je to onda „valjano“, odnosno to možda nije istina ali je valjan zaključak pa vjerojatno je. I eto jedne znanstvene teorije koja vrlo lako postaje „objektivna znanstvena istina“. U znanosti se ne govori neistina namjerno već valjano, a rezultat se gleda kao jedino-moguć.

Znanstvenici tako po definiciji moraju vjerovati da postoji objektivna istina kako bi nešto bilo istina.

Ali, već u početku takvog shvaćanja postoji subjektivna pogreška. Jednostavna i-ili logika kaže da ne može nešto subjektivno objektivno biti stvarno objektivno jer je jedno suprotno drugome.

Može biti valjano samo onda: „ako je dan onda je noć“.

Osim toga, „pravi“ znanstvenik nema slobodu „vjerovati“, već zasigurno, neupitno i nepobitno na kraju „znati da je baš tako“.

Tako je znanost zaista neka vrsta ja-religije, vidimo da se znanstvenici i svećenici više bave valjanosti tuđih vjerovanja nego valjanosti svoga zaključka. Na kraju, sve je samo „možda“ pa i sve što je napisano u ovoj knjizi.

Razlika je u tome što ja imam slobodu „ne-vjerovati“. Po meni, to je manje isključivo a onda i manje pogrešno.

Slušajući. gledajući, pipkajući ili čitajući znanstvene teorije, narodne mudrosti i poslovice, religijske objave, novine i blogove, mi pokušavamo pronaći nama valjanu informaciju. Želimo na kraju dobiti vrlo precizan i jednoznačan odgovor na svoja pitanja, tražimo točnu ili jedinu-ispravnu valjanu mogućnost.

Imamo smart-phone, proguglamo i pronađemo što nas zanima i tako manje ili više uspješno pronađemo gdje je nešto i kad je nešto i što piše.

Takve odgovore je vrlo jednostavno pronaći, čak i valjanost takve informacije, bilo prostorno bilo vremenski, možemo stvarno izmjeriti i u isto povjerovati.

Ali, u informacije „zašto je nešto“ ili „što će biti“ nije jednostavno povjerovati jer odgovori na takva pitanja nisu jednoznačni i mjerljivi.

Oni su više-mogući, možda-valjani i isključivo ja-mjerljivi.

Zato u raspravama ljudi na kraju svatko bude u pravu i nitko ne bude u pravu.

To je jedna nikad završena zašto-zato petlja i svaki čovjek je jedan isključivo zaseban sustav, ja ga nazivam „ja-sustav“ ili „ja-čovjek“.

Svemir kaže da GP možda i nije trebao biti sada tu, i pitanje je što bi bilo da ga nema? Odgovor je jednostavan, bilo bi drugačije ali bi svejedno bilo, bilo bi „relativno drugačije“ što se ne može se pojmiti kako „točno drugačije“.

Svemir bi isto bio relativno drugačiji da nema naše planete, Sunca i mliječnog puta ali bi bio.

Ipak, kako GP očigledno „je“ onda je, zbog nečega, nekome ili nečemu relativno važan. On je samo u odnosu na sve ostalo jako malen, gotovo neprimjetan ali je njemu je sve okolo toliko veliko da može jako malo toga primijetiti i pojmiti.

I Australopitek i svi drugi piteci mogu pojmiti jako malo od svega što postoji u Svemiru, ali svima se čini da baš njih Svemir uopće ne primjećuje.

Piteci ne mogu pojmiti nešto što ne mogu na bilo koji način „vidjeti da postoji“, percipirati „to“. I kad piteci ne pojme nešto, obično kažu „nemam pojma“.

To je vezano uz „biti“, odnosno postojati. Tako je „pojmiti nešto“ ili „imati pojma o nečemu“ osnova svakog znanja i shvaćanja.

GP može vjerovati da se Svemir širi iako to uistinu ne vidi, ali ako to tvrdi onda mora znati to i objasniti, na primjer odgovoriti u što se širi, inače je to dogma.

Može se tvrditi da se Svemir sam po sebi širi, ali da bi to istinski mogli pojmiti potrebno je znati na koji način ili kako i u što da bi se to razumjelo.

Razumjeti i znati nije jedno te isto, znati što je „to“ ne znači i razumjeti zašto je „to“ to, pa tako čovjek može nešto naučiti i znati a ne razumjeti ništa od toga, na primjer, ja sam isto puno puta tvrdio da je nešto baš zato, a nekako sam znao da u stvarnosti nije zato.

To je onaj osjećaj da „tu nešto ne štima“ i da ne postoji stvarni uvid ili spoznaja, a to je po filozofima najviša moguća umna djelatnost bića koja se zasniva na iskustvu i mišljenju i koja se stječe bilo intuitivno bilo racionalno.

Dakle, spoznati nešto, odnosno do kraja stvarno razumjeti ne možemo samo valjanom logikom, tj. razumski razumom.

Zato se ja-čovjek definira kao misaono ali i duhovno biće. Još svi kažu da se život svodi na traženje smisla i spoznaju sebe, jedne male Svemiru ipak važne a skoro nevidljive točkice.

Dakle, na kraju, kao i vi koji ovo čitate, tako i ja ovdje jesam, postojim!

Imam ime, imam i veliku obitelj, imam svoj dom i domovinu, imam i manje ili više dobre prijatelje, imam dobar posao i većina ljudi bi rekla: „ništa ti ne nedostaje”.

To nije valjan zaključak, kad bi bilo tako, onda ne bih napisao ovu knjigu. Na poslijetku, kad čovjeku ne bi nešto nedostajalo ne bi se uopće gibao i stvarno bi bio samo neživa nepomična točka u prostoru i vremenu.

Svi ljudi znaju nešto iako ne vide puno toga, a čak i kad vide i razumiju na puno toga ne obraćaju pažnju. Obratiti pažnju je smisao percepcije stvarnosti.

Obratite pažnju, vjerujem da će vam se knjiga svidjeti.

Ne znam kako mi je to palo na pamet da ovu knjigu nazovem, jednostavno, možda je moždani udar u životu dobra stvar.

SVE I MIR

SVE JE MOGUĆE

Neki vole reći da se znanje „nadograđuje“, ja sam ipak skloniji reći da se ono „ažurira“ jer, ako smo za neku pojavu tvrdili da je činjenica a sada tvrdimo da nije, onda smo odbacili staro znanje i preuzeli novo.

Nadogradnja je super, a ažuriranje ja-čovjeku predstavlja problem, jer što napraviti sa svojom intelektualnom prošlošću, ipak su to proživljena iskustva i niz odradenih lekcija.

Da Isac Newton danas „oživi“ vjerojatno ne bi mogao vjerovati što sve vidi, a za mnoge stvari ne bi vjerovao da su uopće moguće. A to je čovjek koji je postavio temelje prirodne znanosti koje su dugo, jako dugo godina drugi samo nadograđivali. Njegova ostavština je i danas znanje o prirodi koje se uči od malih nogu.

Zakoni fizike su u njegovo vrijeme bili stvar vidljive prirode. Trebalo je shvatiti i opisati nekakav unutarnji motor svake stvari ili materije u Svemiru koji joj daje sposobnost da se pokrene i kreće. Trebalo je opisati princip tog motora, pa su fizičari morali definirati što on sve može i zbog čega i to su nazvali „ukupna energija“.

Tako su energiju opisali kao nešto što se sastoji od dva dijela, jednog kojeg su nazvali potencijalna energija, odnosno što materija može zbog odnosa između njenih dijelova i drugog, odnosno kinetičke energije, koja postoji zbog toga jer se materija giba.

Onda su preko definiranih matematičkih formula i odnosa pojava mogli objasniti zašto se, kad trčimo ili radimo, naše tijelo zagrijava, zašto se naprežemo i zašto nam srce tada brže kuca. Ne postoji druga mogućnost, na primjer, dok trčimo da osjetimo veću hladnoću.

Shvatili su i to da ako jedan sustav djeluje na drugi onda i taj drugi obavezno djeluje na prvi, što su nazvali zakonom akcije i reakcije.

I tako, koristeći te formule može se izračunati kolikom će brzinom stvar koju bacimo sa neke visine udariti u tlo, pa se dalje može izračunati kojom će silom djelovati na tlo, izračunati neki momenti i još neke osnovne stvari i na kraju doći do valjanog zaključka što će se dogoditi s tom stvari i sa tlom u trenutku sudara.

I nije samo materija bila predmet istraživanja nego i valovi kao što je svjetlost i pojave električnog naboja i magnetizma. Treba spomenuti Coulomba, Gausa i Maxwela i njihove „zakone“, na primjer, izračun brzine svjetlosti kao konstante i najveće moguće brzine gibanja.

Dakle, fizičari tog vremena su pokušavali sve odnose u prirodi izračunati na način da postoji samo „jedan jedini mogući“ ishod u prirodi. Tako su ljudi prije 200 godina bili uvjereni da se fizici bliži kraj jer je ispunjena njena svrha. Postojao je vrlo mali broj problema koji nisu bili do kraja matematičkom logikom objašnjeni.

Ipak, bacite u isto vrijeme sa iste visine dvije identične stvari na isto tlo i jedna se razbije a druga ne. Klasična fizika bi ustvrdila da je to nemoguće, jer po svemu to se ne bi moglo dogoditi, ali, eto nekako se ipak u Svemiru i to može dogoditi.

Puno toga su znali ali malo toga stvarno u životu razumjeli. Na primjer, znali su da u prirodi sve živo raste kao posljedica povećanja broja i volumena stanica u organizmu, ali nisu mogli objasniti zašto se to događa „do jednom“.

Klasična fizika je pružila značajne zaključke o prirodi i postavila osnovne definicije pojmova, ali i neke, i dan danas korištene krive definicije u glavama ljudi.

Tipičan je primjer težine i mase. Naime čovjek nije težak 90kg već je njegova masa 90kg, težina se mjeri u Newtonima i iznosi masa puta sila teže. Ista stvar je i sa snagom, nije snaga jakost ili vidljiva masa, to je brzina obavljanja nekog rada.

Ili, otpornost našeg organizma nazivamo imunitet, iako znamo da čovjek kao biće ne može biti „imun na okolinu“.

To je posljedica klasične definicije „zatvorenog energetskog sustava“ iz osnovnog zakona o očuvanju energije: „ako nema međudjelovanja, nema ni davanja ni primanja energije“ ili energija se ne može stvarati ili uništavati već samo transformirati iz jednog oblika u drugi. Količina energije zatvorenog sustava je konstanta.

Čovjek je očit primjer otvorenog sustava, on jede, diše, pije i slično, uzima i troši energiju i tako se njegovo stanje mijenja, a događaju se i razno-razni procesi unutar njega samoga, između „njegovih dijelova“.

Ali, kako ja-čovjek ne vidi „ono u sebi“ on sam sebe vidi kao „ja-zatvoren sustav“ pa se tako i prema sebi i prema prirodi ponaša.

Na isti način su se sebe vidjeli i ja-klasični fizičari. Jednostavno nisu mogli razumjeti da su svojom idejom o jedino-mogućnosti Svemira sami sebe i sve drugo ograničavali na jednu jedinu mogućnost ishoda svojeg istraživanja.

Nešto kao: „ne može biti drugačije kad je baš ovako“, a to je, metaforički rečeno, prava „slika čovjeka“ kao bića. Ljudi imaju potrebu biti sigurni u rezultat kako bi činili stvari, a najlakše je „biti siguran“ kad je sve definirano ili „točno tako“, onda nema pogreške.

Ideja je bila da sve što postoji mora biti jasno zakonima ograničeno, tj. „determinirano“ i to na način da to čovjek može vidjeti sa svoja dva oka i oslušnuti sa svoja dva uha i tako to potvrditi.

Sve izvan toga nije nazivano ljudskim dogmama već paradoksima prirode, ponašanjima suprotno i drugačije od poznatih ljudima valjanih zaključaka.

Mogu se takve pojave nazvati kako god, ali logički valjano, te formule nisu valjane jer ne vrijede za sve u prirodi.

Očigledno nešto nedostaje, pitanje je svega Svemira: „ako je Svemir sve, onda je on zatvoren sustav i posjeduje uvijek istu i jednaku količinu energije, tako je njegov potencijal konstanta i nije moguće da se širi“.

Sve su te formule klasične fizike vrijedile jedino pod zaključkom da se svemir mora širiti. A onda Svemir nije sve što postoji i očigledno je da takav princip nije valjan.

Postoje nijanse kad taj princip ne vrijedi, a nekako, baš te nijanse su ono što čini život takvim kakav je i baš se u tim sitnim nijansama Svemira za čovjeka kriju neke drugačije neiscrpljene mogućnosti.

Izračunavanje i pretvaranje raznih oblika energije u rad postalo jedno od najvažnijih zadataka fizičara i to je tako vremenom postalo kamen temeljac tehnološkog napretka.

Time je stvorena mogućnosti boljeg i dubljeg uviđanja, niz novih mogućnosti osluškivanja i sagledavanja prirode, a korištenje jedne mogućnosti da stvori drugu mogućnost je u skladu sa zakonom o očuvanju energije.

Tako je pojam raznih mogućnosti za znanost postala jedna nijansa koju je kao i sve druge oblike moguće i treba koristiti. Ne postoji samo jedna mogućnost, a to je ipak potpuno različita ideja od ideje jedino-moguće klasične fizike.

Mene posebno dojmi priča o Albertu Einsteinu koji se, suprotno zaključcima velikih mozgova znanosti drznuo reći da je sve u Svemiru relativno. U početku, senatori znanosti su ga ismijavali i zadirkivali: „hoćeš reći da je sve što smo mi dokazali kao činjenice isto tako relativno, možda čak nevaljano, pa tko si ti mali?“.

On im je odgovorio: „da, te vaše činjenice su samo relativno točne, a ja sam mali koji će vam sad pokazati razne druge mogućnosti Svemira.“

Prvo je stvorio četiri znanstvena rada gdje je objasnio puno toga što nitko prije nije mogao ali su se u njegovim formulama pokazali točnima, a onda je napisao i svoju „opću teoriju relativnosti“.

Onda su mozgovi komentirali: „to nije ništa specijalno drugačije kad se sve te tvoje mudrolije svode na to da je Svemir determiniran sa zaključkom da se ipak širi.“

Hm, ako se vi vozite automobilom prema drugom automobilu koji se vozi prema vama istom tom brzinom do sudara će doći u isto vrijeme kao da vi stojite a drugi se vozi dvostrukom brzinom prema vama. To je vaš zakon, zar ne?

Ali to onda znači i da ako dvije svjetlosti putuju jedna prema drugoj do susreta će doći u isto vrijeme kao da jedna stoji a druga dolazi dvostrukom brzinom, zar ne?

Je li onda, po vama, brzina svjetlosti stvarno najveća brzina koja postoji? Zato im je on rekao: „u redu, Svemir se širi, ali zašto tvrdite da je prostor koji Vi vidite baš takav kakvim ga Vi vidite a vrijeme koje prolazi baš tako teče kako Vi tvrdite“?

I to je bilo to.

Najvažnija stvar, koju je svojim jednadžbama dokazao je da su energija i masa jedno te isto i da se jedno ne pojavljuje bez drugog pa se zato materija može pretvoriti i u ne-materiju, na primjer u svjetlost.

To je značilo i da se čovjek, bolje rečeno njegovo tijelo, može pretvoriti u svjetlost. Einsteinove formule jasno pokazuju da je i to moguće.

I tako materija, odjednom, više nije bila samo obična materija.

Davno prije klasične fizike, definiran je atom kao osnovni najmanji djelić neke materije. Grk Demokrit je atom zamišljao kao jako malenu nedjeljivu kuglicu, a još 1750. godine naš Ruđer Bošković je, razmišljajući o atomu, pretpostavio da temeljni sastavni dijelovi materije imaju istu masu u geometrijskoj točki bez dimenzija.

Godine 1897. fizičar Tomson je otkrio elektron, mislilo se da je on u središtu atoma, a svuda okolo njega pozitivan naboj, a 1911. Rutherford pretpostavlja takozvani planetarni model atoma.

Prema njemu se atom sastoji od električno pozitivne atomske jezgre u kojoj je skoncentrirana gotova sva masa i određenog broja elektrona koji se okreću oko atomske jezgre i čine njegov omotač.

Model nije bio prihvaćen zbog zakona magnetizma, naime, ako je jezgra pozitivno nabijena a elektron negativno, pitanje je: „zašto elektron kruži oko jezgre i kako to da se ne spoji s jezgrom“? Atom je tako i dalje ostao samo još jedan „fenomen“ prirode.

Baš nekako u Einsteinovo vrijeme, prvenstveno zbog mjerenja energije uveden je pojam „kvanta energije“ odnosno najmanje nedjeljive količine energije koje se može razmijeniti.

Tako se rodila kvantna teorija Svemira i tek Bohrovim kvantnim opisom modela atoma postalo je „donekle moguće“ razumski opisati atom. Ali to je moguće, samo i jedino uz pretpostavku da zakoni klasične fizike ne vrijede za atom, posljedično možda ni za materiju.

Tako završava svaka priča o jedino-mogućnosti Svemira i svi fizičari su to prihvatili kao moguće valjanu teoriju.

Poslije su kvantni fizičari pokazali da se foton ili kvant svjetlosti elektrona, ponaša različito odnosno ovisno ili relativno o tome kako se na njega gleda. Nekad se ponaša kao bestežinski val ili svjetlost što po prirodi i je, a nekad kao masa, odnosno čestica. To je bio dokaz ispravnosti relativističke teorije i Einsteinovog fotoelektričnog učinka koji je doveo do novih spoznaja o materiji i svjetlosti.

Otkrivena je i vrlo važna stvar, naime elektron u svom kruženju oko jezgre, odjednom i bez protoka vremena mijenja svoj položaj ili udaljenost od jezgre, što znači da istovremeno elektron može biti na različitim mjestima. To se naziva nelokalnost, ali znači i to da vrijeme kao pojam nije takvo kako nam se uistinu čini jer za elektron ne postoji.

Svemir ne može biti jedno-moguć i zato ne postoji samo jedna jedino-moguća budućnost s obzirom na događaje iz prošlosti i zakone prirode.

Svaka „ista akcija“ prirodno može izazvati puno „različitih reakcija“, odnosno, jedan te isti uzrok ne prouzroči uvijek istu posljedicu.

Jednom se identično ista stvar razbije o tlo, drugi puta ne.

To je neki sasvim drugačiji princip Svemira koji se tiče i ja-čovjeka kao jedne nijanse u tom principu.

Bez obzira širi li se Svemir ili ne, on u glavama ja-čovjeka postoji kao „sve što postoji“. Isto tako, energija ne može postojati ako se ne čini ništa jer bi to onda bio čisti potencijal, a on ipak ne može postojati ako ne postoji nešto.

Ne postoji potencijal ničega pa tako ne može iz nečega što „nije“ nastati nešto što „je“. I bez obzira je li noć dan ili je samo dan dan, jedino je ispravno zaključiti: „sve je relativno bez obzira širi li se Svemir ili ne, pa čak i to širi li se Svemir ili ne.“

Ispada da je to jedina istina, a sve ostalo što čovjek vjeruje, zna, misli, čak i tvrdi je samo vjerojatnost. Što je više mogućnosti to je više različitih vjerojatnosti, pa to vrijedi i za sve takozvane znanstvene činjenice.

Mogućnosti Svemira su neograničene, on nije ništa, on je sve, a za čovjeka je sve vjerojatno tako, iako u stvarnoj stvarnosti vjerojatno nije stvarno tako!

I VJEROJATNO JE

Filozofi kažu da je stvarnost nešto što je: „u istini onako kako se i čini“, te se stvarnosti u tom smislu može pripisati pojam „izvjesnosti“.

Ograničenje ja-čovjeku predstavlja to što stvarnost ne može do kraja opaziti. Nekome stvarnost više izgleda kao neizvjesnost nego izvjesnost ali to je, ipak, jedno te isto, određena vjerojatnost koju volimo matematički mjeriti nekim postotkom.

Ja-čovjek vidi ono što vidi da postoji i zato to naziva stvarnošću, zbiljom ili realnošću a ne vjerojatnošću.

Ipak, kuži da „tu nešto ne štima“ pa činjenicom zove samo ono što može neupitno i nepobitno „na neki način“ utvrditi u stvarnosti.

Stvarnost je za ja-čovjeka činjenica ali svaka ja-činjenica nije stvarno stvarna, ona se ogleda kroz isključivo naše mišljenje o njoj i očitava u isključivo unutarnjem sudu koji posjeduje digitalnu istinosnu vrijednost, odnosno „je“ ili „nije“.

Zato što ljudi osjećaju da ne razumiju stvarnost do kraja najčešće upotrebljavaju tvrdnje „ja mislim da je zato“, a ne „to je zato“, znači postoji svjesnost o „valjanom zaključku“ kao o „relativno valjanom zaključku“.

Kako se zaključci razlikuju, to znači da različite logičke valjanosti jednih, drugima mogu izgledati kao logičke ne-valjanosti.

Osobno mišljenje o nečemu nazivamo vjerovanje, kad netko kaže „ja mislim da je zato“, to ustvari znači da „on vjeruje da je zato“, ali je to valjano negdje između 0 i 100 posto. Ipak, je li ili nije valjano nešto što netko drugi tvrdi donosi se isključivo našim binarnim sudom o tome, odnosno 0% ili 100%, je ili nije.

I tako cijeli život, to „je, nije, je, nije,..“ što u konačnici kreira naša uvjerenja. Znanje je zato klimava stvar, ali što je tek s onim: „kužiš stari moj?“. To nije pitanje znamo li koliko automobil ima kotača, nego razumijemo li zašto ih baš toliko ima.

Razumjeti nešto je, po definiciji, rezultat procesa a ne jedan binarni logički zaključak. Ljudi kroz skup povezanih misli pokušavaju dokučiti uzročno-posljedične odnose između različitih pojmova.

Na primjer, netko čovjeku može reći da je prije bilo jaje nego kokoš i on će to tako naučiti i znati, ali ne može stvarno znati što je bilo prije dok ne razumije odnos između kokoši i jajeta.

U pozadini procesa shvaćanja je pod-proces prikupljanja podataka ili informacija, a što, kako kažu znanstvenici rezultira stvaranjem pamćenja i različitih iskustava.

Nema aktivnosti koja u svojoj podlozi ne uključuje informacije, dakle, radi se jako važnoj mogućnosti, mogućnosti opažanja, usvajanja i korištenja informacija na temelju kojih ne samo da ja-čovjek priča već i djeluje i radi i živi.

Netko nešto razumije bolje a netko lošije, pa je očigledno da je razumijevanje ograničeno potencijalom i sposobnostima.

Jedno ograničenje je problem razmjene informacija ili problem komunikacije. Razumjeti ono što primimo podrazumijeva da jednako razumijemo veze ili relacije između pojmova kao i onaj tko ih šalje i postoji vjerojatnost da će neka informacija biti krivo dekodirana.

Kod zaključivanja, također postoji vjerojatnost logičke pogreške, jer se u uzročno-posljedičnom, kauzalnom Svemiru, stvarnost mijenja trenutno bez protoka vremena. Pa, kolika je vjerojatnost da je ja-ljudski zaključak uistinu valjan?

Zato, sve što mi kao bića vjerujemo, znamo, mislimo, to nije činjenica i zato većina ljudi barem jednom zaključi kako zna da ništa ne zna, ustvari jedino „razumije da ništa ne razumije“.

Tako, ako se znanje kao temelj razumijevanja, samo nadograđuje, a postoji jedna mala sitna pogreška u lancu zaključivanja, svi daljnji rezultati zaključivanja biti će pogrešni, pa će i razumijevanje biti pogrešno.

Zato je za ja-čovjeka važno drugačije razumijevanje od njegovog, neka druga valjana vjerojatnost i da nije tako mi-ljudi ne bismo nikada mogli stvarno „razumjeti da nešto ne razumijemo“.

A tako ne bi ni mogli stvarno razumjeti. Zato kažem da se sve u Svemiru ažurira a ne nadograđuje, to pruža razne mogućnosti života, na primjer: „za početak, nije toliko važno širi li se Svemir ili ne, važnije je razumjeti princip kako se nijanse ažuriraju“.

I zato, mi-ljudi uvijek i svuda raspravljamo, razgovaramo ili razmjenjujemo mišljenja tako što prezentiramo naša vjerovanja jedni drugima, uz pružanje nekih zaključaka koje zovemo argumentima.

I opet mi samo vjerujemo ili ne vjerujemo u te argumente jer i oni su samo jedan subjektivni pogled na stvarnost.

Na kraju. teško je to, ali probajte zamisliti kako bi naš život danas izgledao da nismo sve ono što vidimo i doživimo nazvali stvarnost već onako kako uistinu i je, samo jedna od vjerojatnosti.

Einstein je to mogao i okrenuo svo naše razumijevanje svijeta i pogled na stvarnost naopačke.

Sve je u životu relativno pa zato i vjerojatno je.

SVE I JA

U vrijeme jedino-moguće znanosti Darwin je napisao svoje „veliko“ znanstveno djelo pod nazivom „teorija evolucije“ koje danas izgleda nestvarnom vjerojatnošću.

Je li baš na taj način, ili neodarvinističkim slučajnim mutacijama, slikovito, od ja-amebe čovjek postao ja-čovjekom?

Ta je ideja još i danas zvijezda vodilja mnogim mozgovima jer ipak je to najjednostavnije objašnjenje života. Zbog toga je ljudski mozak počeo istraživati sam sebe, vjerujući da je upravo on, uzrokovao fenomen zvan „čovjek s mozgom“.

Dugo se uspoređivao sa nekim drugim modelima na primjer knjigom, predstavom, Svemirom, strojem ili računalom, sve dok nije zaključio da je on znatno složeniji od bilo čega: „Hej, pa ja se sastojim od milijardi živčanih stanica i od otprilike jednu milijardu sinaptičkih veza, ja sam najsloženija stvar koja postoji u Svemiru“

Ja sam nevjerojatan.

Postoji klasično-fizikalni energetski problem, naime kako ne postoji perpetuum mobile tako ništa ne može samo sebe stvarati i tako je malo vjerojatno da je mozak mogao sam sebe slučajno „ažurirati“ do tih neslućenih visina.

Možda je i to valjana mogućnost, ali kako to, kako to? Kako to?

Mozak je ispočetka krenuo od važnosti svoje veličine, jer na primjer, što je bure rakije veće to bure ima veći kapacitet.

Ipak, pokazalo se da slonovi, dupini i plavi kitovi imaju veći mozak od ljudi, dok je mozak morževa sličan našem, a i Neandertalci su imali veći mozak od ja-čovjeka danas, kao i izumrli mamuti.

Još k tome, najnovija istraživanja pokazuju da se ljudski se mozak kroz generacije čak malo i smanjuje. Antropolozi kažu da je za to kriv način života, danas ne mora toliko misliti svojom glavom.

Neki pak tvrde da ljudi nisu dosegнули svoj maksimalni potencijal i da koriste samo 10% mozga. Neuro-znanstvenici tvrde da je to mit, jer je svaki dio mozga specijaliziran za nešto, pa to znači da ne postoje besposleni ili beskorisni dijelovi mozga.

Zaključak mozga je, vjerojatno, možda „da“ a možda i „ne“. Ipak valjano je zaključio da njegova veličina nije mjera sposobnosti i inteligencije neke vrste.

Zato su se mozgovi prebacili na istraživanje nečeg drugoga, na neurone i živce. I tako, mjerenjem su pokazali da neuroni posjeduju stalni potencijal od oko 70mV što znači da je živčana stanica stalno polarizirana i tako uvijek „nabijana“ brzo odgovoriti na podražaj.

Jači podražaj stvara veći akcijski potencijal koji se još naziva i živčani impuls koji se kroz cijeli niz stanica širi bez ikakvog otpora, dakle, neuroni bez razmišljanja i neovisno o veličini mozga stalno primaju informacije iz okoline i samo je pitanje njihove osjetljivosti.

Osim toga, najnoviji nalazi pokazuju da gubitak neurona može biti nadoknađen promjenama u njihovoj međusobnoj komunikaciji u kojoj nema ni kodiranja ni dekodiranja. U ljudskom tijelu su „stalno“ stvaraju nove neuronske veze i nova neuronska grananja, od rođenja sve do kraja života.

To je jako važno, pa su mozgovi nastavili istraživati princip i otkrili da se to ne događa samo po sebi ili evolucijski slučajno već je ključna stvar stimulacija izvana.

Kako se tjelovježbom izgrađuje mišićna masa, tako se mentalnim vježbama ne jača „njegovo veličanstvo“ nego se razvijaju unutarnje neuronske mreže.

Pa je tako mozak morao skrušeno priznati da nije toliko velika stvar.

Mozak k'o mozak, upitao se u čemu su nijanse, zašto se kod različitih ljudi te neuronske mreže različito razvijaju tijekom života i zašto ljudi onda imaju različite umne sposobnosti?

Nakon još nekoliko istraživanja otkrio je da se razvoj neuronskih mreža događa samo onda kad se opažaju „nove stvari“ ili čine „poznate stvari na novi i drugačiji način“.

To opet nema previše veze s mozgom jer to je ograničeno mogućnostima opažaja i, posljedično, iskustvom u načinu rješavanja problema.

Mozak je tako zaključio da za razvoj i stanje neuronskih mreža kod ja-čovjeka nije odgovoran ni on sam, ni nasljeđe ni Svemir, pa čak ni kombinacija nasljeđa i Svemira već svaki ja-čovjek sam za sebe, odnosno njegova prisutnost u Svemiru.

To je veliko priznanje. To znači da ja-um nije stvar ja-mozga, već je on ja-mozaik koji se slaže i kroz život uštima opažanjem stvarnosti i kalkuliranjem vjerojatnosti.

Ipak, ni to ne objašnjava fenomen „izuzetka čovjeka“ od ostalih bića, jer takve stvari vrijede za svako biće koje ima mozak i neurone. Tako je, sada manje veličanstvo, zaključilo da bi se, osim istraživanja fizike neurona, bilo dobro pozabaviti iznimno složenim mehanizmima opažanja i stvaranja osjeta.

Pa je otkrio da vid pruža ja-čovjeku mogućnost da opazi ono što postoji bez ikakvog napora i otpora, u djeliću sekunde i izvan bilo kakve kontrole.

Dva zasebna oka dobivaju dvije različite dvodimenzionalne slike, a spajanje u jednu trodimenzionalnu sliku obavljaju neuroni, i to kroz dva zasebna sustava.

„Gdje sustav“ ne samo da stvara trodimenzionalnu sliku prostora, već taj prostor nadopunjava, doziva poznate informacije i uspoređuje ih. S druge strane, „što sustav“ identificira objekte i njegove glavne karakteristike, zatim funkciju i sve što je potrebno da ga se poveže sa sličnim objektima.

Na taj se način usvajaju informacije, te iste povezuju sa postojećima i tako ja-čovjek dobiva „novu uštimanu percepciju“.

Kod nekih ja-ljudi se razvije takozvana stereo-sljepoća, jedna vrsta poremećaja percepcije kod ljudi koji imaju fizički zdrave oči. To se ne dogodi odjednom, već se razvija od rođenja, a kritično razdoblje je radno djetinjstvo. Ako je ja-čovjek u tom razdoblju, na bilo koji način, uskraćen za neke opažaje i podražaje on će biti isto tako uskraćen za cjelovit opažaj. Na kraju će biti uskraćen za viđenje niza mogućnosti u stvarnosti.

Isto se događa sa govorom. Na primjer, iako se rodi nijem, već u dobi od četiri godine ja-čovjek proizvode kompleksne rečenice koje nisu nastale kao imitacija govora već su originalna tvorevina. Ja-čovjek mora bila izložen govoru da bi ga usvojio, ali također postoji kritični period u djetinjstvu za to, inače ništa od govora.

To koliko danas dobro vidimo stvari je rezultat toga koliko smo dobro uvidjeli stvari u prošlosti, a definira koliko ćemo dobro razumjeti stvari u budućnosti.

Uštímavanje uma je sukladno staroj narodnoj poslovice: „sve u svoje vrijeme“

To je sve vrlo zanimljivo, ali najzanimljivije je to što mozgovi, nakon svega, na kraju priznaju i drugu stranu prirode: „na najveći dio ukupnih procesa našeg uštímavanja sa stvarnosti nikako i ni pod kojim uvjetima ne možemo obratiti pažnju koliko god se trudili.“

Većina opažaja je čista automatika, a rezultat je stupanj uštimanosti ja-čovjeka sa Svemirom mogućnosti.

I PRISUTAN

Jednom me moje dijete pitalo: „tata bi li ti mogao pobijediti medvjeda“?

Naravno, mislio je na fizički obračun ili „jedan na jedan“. Razumije on, vidi na televiziji koliko je medo snažniji, ali ga malo kopka kako to fizički slabiji čovjek može istrijebiti medvjeda, a jači medvjed čovjeka ne. Pa me pita, kako to, kako to?

Ni jedna životinja, bez obzira što ne poznaje klasičnu fiziku, ne skače sa visine s koje je opasno skočiti, koze nikad ne pojedu otrovne biljke kad pasu, Klepetan se svaki puta vrati Malenoj bez GPS-a.

Životinje isto kao i ljudi imaju logičku sposobnost i kapacitet za snalaženje u prostoru i još štošta drugoga. Oni koji su se bavili istraživanjima raznih vrsta bića kažu da u ovom trenutku razvoja, mutacije ili čega već, ja-čovjeka od životinja razlikuju različite spoznajne tehnike.

Redom, to su „logika“ koju čovjek koristi za kombiniranje i re-kombiniranje različitih vrsta informacija i znanja kako bi bolje razumio stvari, „inteligencija“ koja mu služi za primjenjivanje istog pravila ili korištenje rješenja jednog problema za drugi i za nove situacije i na kraju „apstrakcija“ koja mu služi za stvaranje jednostavno razumljivih i reprezentativnih simbola, tj. omogućuje mu jednostavniju kodirano-dekodiranu međusobnu komunikaciju.

Super, samo što sve to, isto tako, razlikuje i jednu životinju od druge. I životinje i biljke znaju sve što treba da bi živjele.

Imaju ugrađene sposobnosti za preživljavanje, imaju logiku i inteligenciju a komuniciraju između sebe čak i apstraktnije nego ljudi.

Sve nabrojano nije to što ja-čovjeka čini izuzetkom, nešto je drugo u pitanju. To nešto drugo smo nazvali „svjesnost“ ili „svijest“.

Po definiciji svjesnost je shvaćanje samoga sebe i svoje uloge u svojoj stvarnosti, a što čovjeku pomaže da nekako poveže sve spomenute spoznajne tehnike.

Otprilike, to znači osjećati svoju prisutnost i ulogu u Svemiru, ja-čovjek osjeća da odlučuje i bira, osjeća slobodu volje i svoju odgovornost za ono što čini, na neki način i zbog toga, shvaća da je „on“ sam kovač svoje sreće.

Ja bih rekao da može razumjeti „višemogućnost izbora“, može predviđati „vjerojatnost ishoda“ ali i „posljedice svoje prisutnosti“ i po okolinu i po sebe samoga.

I tako, zbog ja-svijesti on može spoznavati i spoznati stvari i zato razumije da i kad griješi, pa je zato izmislio znanost da bi istraživao i što manje griješio.

Iako, sve je to matematičko pogađanje tipa „ako-onda“, odnosno vjerovanje i „samo jedna teorija“ ograničena na okvire subjektivnog ja-čovjek istraživačkog rada. A takvi su i zaključci istraživanja o fenomenu svijesti koji slijede.

Ne može se reći da je ja-čovjek znao ili razumio, već se može reći da stoljećima osjećao da je mentalni život „na neki način“ povezan s funkcioniranjem mozga.

Zato bi jedan ja-čovjek za drugoga, koji nije u nekoj „standardnoj mentalnoj matrici“ ustvrdio da kod njega postoji poremećaj svijesti i takva stanja povezivao sa raznim fizičkim oštećenjima mozga.

Tako i dan danas, na primjer, ako vas pošalju na funkcionalni MR mozga upravo to rade, traže kako je aktivnost u određenim dijelovima mozga povezana s određenim poremećajima u umnim procesima.

Ta povezanost nikada nije na bilo koji način matematički dokazana kao valjana, postoje samo neke razne vjerojatnosti.

Jedna je da za svaki svjesni događaj postoji odgovarajući događaj u mozgu, ali isto tako, svaki događaj u mozgu ne mora biti povezan sa svjesnim iskustvom.

Druga je vjerojatnost prema kojoj svjesna stanja postoje zbog procesa u mozgu i tako svijest ne može postojati bez mozga.

A postoji i sasvim treća jednakovrijedna vjerojatnost da možda ni mozak ni neuroni ne mogu postojati bez svijesti.

Sve je to moguće, vjerojatno i jednako tako nevjerojatno, a postoje i teža neodgovorena pitanja, na primjer, koji su to kriteriji svjesnosti ili što je sve potrebno da bi se pojavila svijest u nečemu?

I ništa, ali baš ništa oko toga, se ne može znati jer se to ne može potvrditi i zato mnogi vjeruju da će odgovori ostati vječna tajna koju ja-mozak nikada neće moći otkriti. Čak ne postoji ni jedan, ljudima, valjan zaključak.

Istražene su i druge mogućnosti, na primjer, analize svojstava svjesnog iskustva i razgraničavanje svjesnog od nesvjesnog kroz metode samo-opažanja ja-pokusnih kunića. Ali neuspješno jer tu postoje ja-problemi ja-prisjećanja i ja-interpretacije, ja-iskrivljavanja prikaza onoga što se doživi i ja-cenzura i ja-želja da se ja-čovjek prikaže bolji nego što u stvarnosti je.

A najveći problem je što sam proces samo-opažanja i ja-izvještavanja mijenja sadržaj svijesti tako da svijest na početku nije ista kao ona na kraju istraživanja.

Nije bilo moguće razumjeti princip pa su neki krenuli na nijanse.

Na primjer, neurolozi kažu da ne možemo istovremeno biti svjesni dvije rečenice koje primimo zasebno na naša dva uha, ali ako se svakom oku nespješno prezentira različita slika ja-čovjek svjesno vidi samo jednu, i još, puno, puno toga.

I dok su istraživali nijanse došli su i do novog valjanog zaključka o principu: „informacije, rečenice ili slike na koje ne usmjeravamo svjesno svoju pažnju, svejedno bivaju nekako nespješno ili subliminalno procesirane. I ne samo to, već i one utječu na buduće svjesno opažanje iako su nespješno prikupljene“.

Tako se dogodilo da su se razne vjerojatnosti toliko umnožile da se postavilo pitanje samog smisla istraživanja: „je li baš mozak taj koji uspijeva integrirati sve različite potrebne informacije a da je ishod te integracije doživljaj jedinstvene svijesti ili možda ipak nije“?

Nitko nikada nije uspio istražujući nijanse doći do valjanog opisa principa svijesti, pa su neki, suprotno uvjerenjima na kojima počiva znanost, krenuli s istraživanjima fenomena izmijenjenih stanja svijesti.

Na primjer, što se zbiva u mozgu kada smo hipnotizirani, zašto uopće sanjamo, zašto se čak i snovi subjektivno doživljavaju i svijest mijenjaju toliko da i snovi izgledaju stvarno.

I na ta pitanja je odgovor: "nemamo pojma", jer svako predloženo objašnjenje je ispalo besmisleno. Jasno je da ja-čovjek ne može pojmiti objektivno, ne može samo-opaziti ono što nije doživio.

Svjesna iskustva postoje „isključivo“ kada ih doživljava „isključivo to biće“ i samo „isključivo tom biću i nijednom drugom biću“ njegov model stvarnosti izgleda realistično. Teško je ja-čovjeku vjerovati u postojanje "čuda" a ne doživjeti ga, iako za nekoga koji je čudo doživio to čudo stvarno postoji.

Doživljaji su izravna posljedica opažanja uzroka i posljedica ili kauzalnosti Svemira. Kako je kauzalnost definirana kao uzročno posljedična veza sa apstraktnim završetkom i nepredvidivim ponašanjem, to je onda stvar pitanja što slijedi nakon ili što je bilo prije kokoš ili jaje.

A to je jedan veliki upitnik.

Prihvatiti stvarnost kauzalnosti Svemira je problem za ja-čovjeka jer je svjestan da ona ograničava njegovu mogućnost predviđanja ishoda u budućnosti te ga čini ga manjim i nemoćniji nego misli da je.

A možda nije uopće moguće nešto spoznati, jer konačni zaključak svega je: „svijest je sama po sebi samo-selektivna i neovisna o mozgu bića.

To je za ja-čovjeka poražavajuća mogućnost koja je postala vrlo izvjesna vjerojatnost.

Možda je čak i prirodnije ne znati i dovoljno samo biti svjestan i na taj način u stvarnosti prisutan.

ALI SMUŠEN

Razlika između sve stvarnosti i vjerojatnosti je očita. Stvarnost ne može biti niti subjektivna niti objektivna, ne može biti manje ili više vjerojatna, ona jednostavno je i zato ju i zovemo stvarnost.

Kauzalnost, sustav uzrok-posljedica teži u beskonačnost, vjerojatnost je mogući rezultat u stvarnosti i tako u stvarnosti postoji vječnost pitanja i odgovora. Vječnost kao metafizički koncept vremena nema početka i kraja, on se udaljava od pojma vremena i ukazuje na ideju bezpočetnog i beskrajnog trajanja.

Ne možemo mi-ovako-ograničeni-ja-ljudi ni na koji način spoznati sve što postoji i zašto postoji, pa su odgovori zasigurno izvan dometa isključive jedino-moguće ljudske valjanosti.

Traženjem odgovora izvan toga bave meta-fizičari, posebno ontolozi koji istražuju neiskustveni „karakter“ prirode stvarnosti.

Osnovna ideja je pokušaj shvaćanja kauzalnosti bez obzira na prisustvo čovjeka.

Tako pokušavaju objasniti Svemir na način da uvode više vrsta opažaja od onih kojima je čovjek ograničen sa svojih pet osjetila.

To je ja-ljudima daleko od mogućega i većina metafiziku ne pojme kao znanost već je uspoređuju sa gatanjem. Ipak, nema stvarne razlike u „vrijednosti uma“ jednog ja-biologa ili vidovitog Milana, oni samo imaju drugačije vjerovanje i drugačije vide čovjeka u odnosu na stvarnost.

Filozofi nakon svega istraživanja kažu da je život samo oblik postojanja ili energije, i da je najveće pitanje samoga života spoznati što je njegov smisao ili svrha.

Spoznati krajnju svrhu se ne može znanjem, treba sklopiti kompletnu sliku ili stvarno razumjeti sve vjerojatnosti ili stvarnost ako baš želite.

J.W. Goethe je nekoć rekao: "Svatko čuje samo ono što razumije!", odnosno ja-čovjek ne može naučiti ono što ne razumije pa zbog toga do njega puno razuma ne dopire.

On tako opisuje začarani krug nemoći u petlji spoznaje, „opaziti-razumjeti-opaziti“ ili „razumjeti-opaziti-razumjeti“.

Gdje je i kad taj trenutak kad ono što opazi pa razumije odjednom razumije da opazi ili obrnuto? Što je prije, kokoš ili jaje? Očigledno, ja-čovjek razumom to ne može dokučiti.

Može samo ako mu to netko objasni, prišapne na uho, baš kao što mu i druge stvari šapće svakodnevno.

Neki taj šapat zovu „šesto čulo“ ili „unutarnji glas“, netko „duh sveti“ ili službeno „intuicija“.

To meta-čulo je nešto što je u samom bitku života nekog bića, iskonsko po postanku. Ja-čovjek je toga svjestan jer ga doživljava tijekom svoga života, ono pomaže njegovom ja-umu pronaći neka važna životna rješenja.

Svi ja-ljudi imaju taj osjećaj samo neki u „to nešto“ vjeruju a neki ne, meta-fizičari „to nešto“ istražuju, a klasični racionalni znanstvenici negiraju. Iako i oni, kad dobiju naglo prosvjetljenje u tijeku svojeg istraživanja veselo uzviknu „Heureka!“.

Taj uskličnik im na kraju priče pruža odgovor, pa će možda jednom i dati odgovor što je bilo prije, kokoš ili jaje.

Ako mu ja-čovjek to dopusti.

Klasično, intergalaktičko, relativističko, sportsko, umjetničko, bilo kakvo shvaćanje života, to su samo različita zauzimanja određenog pogleda na stvarnost što nazivamo svjetonazor, okvir ili matricu po kojem živimo i djelujemo.

On proizlazi iz interesa života ili potrebe svakoga bića. To je pitanje vjerovanja što je to „dobro“ a što „loše“ ili kako volimo reći, stvar njegovih životnih ideala.

Super, ali i ideal kao pojam označava samo težnju koju nikad nije moguće dostići, jer kad bi to jednom dosegli onda to ne bi bio ideal.

Iz toga proizlazi uvjerenje da savršenstvo, barem što se ja-čovjeka tiče, uistinu ne postoji.

Ideal se očituje u prisutnosti u Svemiru sa što manje pogrešnih ja-akcija kao uzroka, po ja-čovjeka, neželjenih posljedica.

I tu do punog izražaja dolazi smisao postojanja svijesti, nečega samo-selektivnog i o mozgu neovisnog.

Za dalje, iskoristiti ću jednu biblijsku priču.

Ja još nisam upoznao čovjeka koji se ne slaže s Isusovom porukom u biblijskoj u priči o Mariji Magdaleni a koje glasi: „tko je bez grijeha nek' baci kamen prvi“.

I nitko nije bacio kamen, što samo znači da je svaki čovjek svjestan svoje i tuđe nesavršenosti. Gospodin nesavršeni.

Priča metaforički govori da je pogreška stvar točno tog činitelja koji ju čini. Direktna poruka je objašnjenje prirodnog zakona akcije i reakcije i u stvari glasi: „ne sudite tuđe grijeha nego svoje, to je put da sami manje griješite“.

Ne budite licemjeri.

Nadalje, jasno je da neće ljudi u raj jer im je Isus dogovorio amnestiju, već to sami moraju zaslužiti, svatko za sebe. Iz istog se razloga Isus obratio Bogu riječima: „oče oprosti im ne znaju što rade“ a ne Rimljanima riječima: „opraštam vam jer ne znate što radite“.

Jednostavno, ne može se empirijski pokazati što je jednako „dobro“ a što jednako „loše“ za svakog ja-čovjeka koji postoji. To može pojmiti samo svako ja-biće za sebe u ja-stvarnosti koju on jedinstveno ja-opaža.

Zato i postoji „šapat“ koji stalno i potihom objašnjava: „čovječe život ti se svodi na akciju prema van i reakciju izvana prema tebi unutra i zato budi oprezan, načuli uši i raširi oči, čuj i počuj, to će ti pomoći da uistinu razumiješ gdje se nalaziš, ali i da razumiješ možeš li s tog mjesta doći blizu onoga čemu težiš“.

I tako, čovjek može vjerovati u svakojake znanstvene teorije, može vjerovati u patuljke i vampire, može vjerovati da je Bog čovjek sa bradom i da je Papa nadljudsko biće, ali to je samo jedno vjerovanje u jednu vjerojatnost iz bezbroj mogućnosti.

Može vjerovati u što god hoće a jedino što ne može je ne težiti smislu i svrsi svoga života.

Tako ja-pogled na stvarnost predstavlja rješenje i problem života.

Psiholozi umjesto pojma „ja“ više vole koristiti fensi-pojam „ego“ ili nešto što nije samo po sebi negativno već jednostavno znači čovjekovo viđenje sebe u stvarnosti.

I tako, kad pogriješi, „ja“ može uvijek reći: „nisam ja već moj ego“.

Super.

Na primjer, u „Očenašu“ Isus uči ljude kako i kojim riječima od Boga traže da im „otпусти duge njihove, onako kako ih i oni otpuštaju dužnicima svojim“.

Kršćani kroz religiju uče da će im Bog, ako se isključivo iskreno pokaju, oprostiti grijeha i tako će se približiti vječnom životu. Na osnovu te poruke kršćanska je crkva osmislila put kako da Bog „lakše čuje“ ja-ljude, a zove se ispovijed grijeha.

Naravno, crkva postoji zato da to mogu napraviti preko svećenika kao posrednika.

I eto problema, meta-čulo šapće, tu nešto nije u redu, pokušava pomoći ja-umu da shvati treba li stvarno Bogu koji sve čuje i vidi neki posrednik, a koji još usput jedno „propovijeda“ kao istinsku vjeru a drugo „čini“? Razmisli čovječe zašto „ispovijed grijeha“ zovu „oprost grijeha“ kad to nije jedno te isto?

Po definiciji pojma oprosta, kad nekome opraštamo, to znači da više nismo ogorčeni na njega i da ga ni na koji način zbog toga grijeha, mišlju, riječju, djelom ili propustom ne pokušavamo navesti da odgovara i plati za bol ili gubitak koji smo mi doživjeli.

Je li Isus to poručio? Nije, on je rekao „otпусти grijeha“ ili obriši ih iz stvarnosti.

Velika je razlika između pojmova oprostiti i otpustiti.

Opraštanje je čin koji predstavlja jednu vrstu psihičkog samoliječenja i kao takav u sebi sadržava značajnu dozu „ja“.

Ja ti opraštam u stvari znači: „opraštam tebi jer štetiš meni“, a ta je izjava također sama po sebi egoistična jer također poručuje: „ja zaslužujem više“. Odnosno, ja tebi opraštam, ali ti opraštam zato jer ti „ja“ opraštam.

Otpust je jako različita stvar, to je: „ne zanima me, bilo pa prošlo, svatko griješi, to nije moj grijeh i nema potrebe za bilo kakvim oprostom“. Opraštamo čovjeku kao biću a otpuštamo grijeh ili događaj, ne možemo oprostiti grijehu.

Ako nekome opraštamo nekakvu pogrešku, to znači da njen sadržaj i dalje živi kao crvić u talogu našeg uma. a ako otpustimo neki događaj iz svoga uma, on više za nas ne postoji. Zato, otpuštanje događaja pruža ja-čovjeku osjećaj slobode, na taj način čovjek osjeća da je napravio ispravnu stvar i maknuo teret suđenja o drugome sa sebe.

I tek onda se meta-čulo razveseli i kaže sad je sve u redu, zdrav si jer si shvatio osnovni zakon prirode: „ako ne želiš da se na tebe djeluje silom makni se što dalje od te sile, ona udaljenošću slabi, nema akcije nema reakcije, pa nema pogreške.“

Meta-čulo pazi na to što ja-čovjeku šteti i da je dobro to otpustiti jer to uzrokuje bolest i propast.

Zato čuti što nam kaže naše meta-čulo znači i uistinu vidjeti stvarnost, ono nosi poruku: „čovječe, ne idi svjesno protiv prirode ili samog sebe, zato imaš svoju svijest“.

To je svrha svijesti, tu znanje ne pomaže.

Ali ima kvaka 22. Znanstvenici kažu da je ja-čovjek svjesno biće, pa je tako i svjestan važnosti svog motora života.

I sam je čovjek je kao svojevrсна kreacija stvoren zbog moći da bude stvoren, pa je moć u samoj prirodi bića i zato ju hoće-neće mora koristiti. Tako je svjestan toga da mu taj motor pruža moć da bi ostvario ja-sebe i da puno toga ovisi o tome što voljno izabere od svih tih različitih mogućnosti.

A da bi motor stalno radio i zato trošio, tako mora i na neki način prisvajati sebi energiju za rad. Prisvajati za sebe znači posjedovati ili imati, što je ustvari stanje vlasti ili vladanja nad nečim.

To, što na kraju posjeduje, će ja-čovjeku pružiti još veću moć a time i još veću mogućnost ja-ostvarenja. Zato ja-čovjek teži biti moćan, moćniji, najmoćniji.

Svjestan je i prirodnih zakona o očuvanju energije, odnosno da to što će „moći više“, znači da će netko ili nešto drugo što postoji u prirodi „moći manje“.

Tako je logikom zaključio da će biti „moćniji od“ ne samo ako on prisvaja i posjeduje više energije nego će biti „moćniji od“ ako drugi posjeduju manje energije.

I zbog toga je moć počeo koristiti i kao mjeru u odnosima sa drugima. a za biti „moćniji od“ nije dovoljno samo pribavljati energiju za sebe već ju je potrebno i prisvajati ili „uzimati od“ drugih.

Pojmom „moćniji od“ ja-čovjek zauzima jasnu poziciju u razumijevanju relativnosti i shvaćanju više-mogućnosti prirode.

Mogućnost je naravno potencijal, energija položaja, pa je hijerarhija i položaj moći u toj hijerarhiji postalo načelo organiziranja moći.

Naravno, čovjek na višem položaju, kako kažemo poziciji, ima veći potencijal za veću moć ili „više može“ od onih na nižem položaju.

Tako je vremenom stvoren ja-ljudski valjan okvir za „biti moćniji od“ u kojem ljudi igraju tu igru na različite načine koji imaju različite scenarije, neki su borbeniji a neki tromiji ili ljeniji.

Lijenost je ustvari nekorisćenje danoga potencijala.

Ipak, hijerarhija je stvar izbora ali ja-čovjek ne čini stvari samo zato što hoće ili neće već i zato što može i mora. Jedino je ograničen time koliko mu je to od nekoga ili nečega dopušteno.

JA I FI JE MIR

SVRHOVIT,

Svemir je sve, dakle svi trenutni oblici energije jesu u Svemiru, prirodi, prostoru i vremenu zajedno ili skupa.

Zato je pojam „skup“ jedini pojam u matematici koji nema svoju čvrstu matematičku definiciju. To je čisti prirodni zakon prostora i kao takav vrlo interesantan za istraživanje.

I tako je temeljno pitanje svih fizičara oduvijek bilo zašto i kako je nešto skupa a nešto nije, ili kako se i zašto nešto sakuplja u prostoru i vremenu, odnosno, kako i zašto jedno drugo privlači. Što čemu gravitira?

Do sada se nisu uspjeli usuglasiti o uzroku, postoje samo neke različite valjane teorije o istome. Klasični fizičari su tvrdili da je gravitacija ovisna o masi a relativisti tvrde da ovisi o zakrivljenosti prostora.

To su vjerojatnosti, a samo je sigurno da je privlačnost ili gravitacija u osnovi relativnosti Svemira koja pruža kauzalnost prirode.

Bez nje ne bi postajao ni uzrok ni posljedica i „ništa ili sve“ ne bi imalo smisla. Gravitacija u stvarnosti postoji kao prirodni fenomen i važna je za naš opažaj i razumijevanje stvarnosti.

Princip je nepoznat a nijanse su tu. Koliko puta smo nešto opazili i ne razmišljamo više o tome, nije nas briga, ali kad se to nešto promijeni, onda to isto a ustvari različito, odjednom opazimo i odjednom razmišljamo o tome?

Empirijski, promjene nam više privlače pažnju, a onda je i očigledna naša ograničenost opažanja.

To je važno za moć, jer ne možemo utjecati na one oblike energije koji nas ne privlače, tako u stvarnosti ja-svjesno niti ne postoje, pa tako ne možemo na njih ni djelovati niti prisvajati ih i propuštamo neke od Svemira pružene nam mogućnosti.

Ja-čovjek opaža oblike, sadržaje i relativne položaje u prirodi i u odnosu na sebe, sve su to informacije iz stvarnosti koje i svjesno i nesvjesno prikupljamo. Opažati nije isto što i opaziti, opažati je nesvršeni glagol i onda rezultat našeg opažanja kroz vrijeme nije jedan opažaj.

Sve ovisi o ja-pažnji ili usmjerenom, koncentriranom opažanju određenog skupa informacija o tome u što gledamo ili fokusu.

Stvar je u tome „prema čemu“ gledamo, bilo slučajno bilo namjerno i u onome što „privuče naš pogled“ slučajno ili namjerno.

Oni koji su istraživali njegovo veličanstvo mozak kažu da ćemo samo one informacije iz opažaja skupa koje privuku našu pažnju kratkoročno zapamtiti i zadržati ih onoliko dugo koliko su nam potrebne i nakon toga ih se više nećemo sjećati. Izmjereno je da se naš jedan opažaj stvarnosti zadržava vrlo kratko, ono što vidimo oko trećinu sekunde, a ono što čujemo oko dvije sekunde.

Da bi se mogli „sjećati“ ljudi informacije nekako „skladište“ u sebi za kasnije, a postoje i drugi koji tvrde da informacije ne skladištimo već ih po potrebi koristimo iz okoline tj. polja informacija kad nam zatrebaju, kao nekakav uvijek dostupan Internet koji nas okružuje.

To su različite vjerojatnosti korištenja informacijama iz prošlih opažaja ili načini ja-pamćenja.

Prevladava valjan zaključak koji kaže da mi-ljudi informacije pamtimo na dva načina, pamćenjem pojmova i pamćenjem događaja.

Na primjer, kad dijete čuje učiteljicu da kaže: „sutra nema nastave zbog zaraze uzrokovane M3 virusom“, nakon nekog vremena sigurno se neće moći sjetiti što je ona točno rekla, a ipak zapamtiti će da sutra nema nastave i zbog čega je nema.

Ljudi prirodno pamte značenje i smisao opaženoga, a ne, na primjer, redosljed riječi u rečenici, zato se dulje sjećaju nekih epizoda iz prošlosti nego suhoparnih općih činjenica koje uče u školama. Tako je očigledno što im je od toga smislenije pa onda i važnije.

I bez obzira kako nešto pamti, jasno je da je ja-čovjek ograničen, on ne može „odjednom opaziti puno ili sve“, on jedino može „kontinuirano opazati puno puta manje“.

Zato mu, sitnije i prizemnije stvari kontinuirano privlače pažnju i zato se kaže da “od drva ne vidi šumu”. Odnosno, želi li čovjek razumjeti više no obično, mora se moći oduprijeti svojoj prirodnoj sitničavosti.

To odupiranje sitničavosti predstavlja napor i uzrokuje veliku potrošnju energije.

Na samo razmišljanje se troši 20 % naše energije iako zauzima mozak koji proizvodi misli zauzima samo 2% naše mase.

Drvo nije usamljeno, ono se zbog relativnosti kao i sve što postoji mijenja i ako čovjek želi stvarno vidjeti drvo mora vidjeti i odnose u šumi, jer tek tada će moći u pravom svjetlu vidjeti i drvo.

Metaforički rečeno, razumjeti cijelu šumu a ne samo drvo, znači „jasnije vidjeti svijet oko sebe“. Na kraju opaziti i razumjeti „nešto veće“ i uzeti to za sebe znači i veću moć.

Osim što postoji ograničenje trajanja opažaja postoji i ograničenje korištenja zapamćenih informacija iz opažaja a zove se zaboravljanje, a postoji ograničenje pretraživanja zapamćenih informacija. Svi smo doživjeli situaciju u kojoj smo bili sigurni da nešto znamo, ali se u ključnom trenutku nikako nismo mogli sjetiti, to je takozvani fenomen „na vrhu jezika“.

I na kraju, najvažnije je to, da bi se važne informacije dugoročno zapamtile moraju se kodirati logikom na način da čine jednu smislenu cjelinu, inače badava i opazaj i informacije.

Smislenost informacije o tome što vidimo je ono što privlači pažnju. I ne privlači nas ništa što nam nema smisla.

Kako često volim reći: „svatko od nas je Mato Mišo Kovač svoje sreće“. Pa tako, ako akcija prouzročena željom prouzroči neželjen rezultat, obično kažemo „nije imao sreće“.

Sreća se, na neki način, akcijom mora zaslužiti, a zbog glupe kauzalnosti, posljedica izabrane akcije zna biti obični mućak.

Koji je čovjek sretan ako uvijek ispadne mućak? Zato je sloboda izbora ujedno i teret. Čovjek vidi više-mogućnost ali isto tako i svoju ograničenu-mogućnost, pa mora i može selektirati izbor jer posjeduje samo-selektivnu svijest.

Zato će akcije činiti uglavnom samo kad vjeruje da one, za njegov život imaju smisla. Smislenost ili svrshodnost neke akcije očituje se u vjerovanju da je stvarno može ostvariti svojom ja-moći.

To je stvar ja-prisutnosti bića, koja osim ja-mogućnosti pruža i puno ja-ograničenja.

Na primjer, kad je čovjek tužan ili ljut on donosi drugačije zaključke nego kad je sretan, a tada može raditi i one stvari koje ni njega ni druge ne čine zadovoljnim i sretnim.

Psiholozi osjećaj ili emociju definiraju kao naziv za reakciju bića na događaje oko njega koja povezuje ono što mu je uistinu važno, to je djelovanje iznutra ili metafizički, iz bitka samoga čovjeka ili onoga što on po prisutnosti je. Skup svih osjećaja zovemo raspoloženje.

I tako, um nije samo čista logika, to je složena kompozicija misli, percepcije, pamćenja, emocija, volje i mašte, uključujući i sve nesusjesno u biću.

Ali, kako um, za razliku od osjećaja, jedini ima sposobnost odlučivanja, kaže se da čovjek odlučuje razumski i pod utjecajem emocija, dok rezultat opaža potpuno emotivno. Čovjeka nikad ne pitamo: „kako se misliš“ već „kako se osjećaš“, jer naravno „dobro“ ili „loše“ je mjera osjećaja a ne razuma.

Ja-čovjek tako ne može znati što je dobro ili loše „mислеći kako mu je“ već jedino to može „osjećajući kako mu je“.

Osjećam dakle jesam.

Na kraju, postoji i druga strana dualne prirode i smisla života, to je ono što ja-čovjek „mora“. I kad ne želi čovjek mora jesti, kad ne želi mora se kretati, kad želi biti budan mora spavati, mora ostarjeti i na kraju iako to najmanje želi njegovo tijelo mora odumrijeti.

Pa tako, sve što ja-čovjek ima, um, osjećaj, vještinu, sve su to samo alati da bi živio „kako želi zato jer mora“.

Kažemo da svaki ja-čovjek živi „onako kako zna i umije“.

Smisao života se najbolje očituje u konačnom zaključku je da su osjećaji ili emocije čovjekov istinski opažaj stvarnosti i života, dok je stvarnost čisti proizvod njegovog uma.

Srećo moja, osjećaš se živ, što je veća sreća?

NE UŠTIMAN

Razum ima svoju ulogu, bez njega nije moguće razumjeti ono što život čini „dobrim“ da bi se moglo živjeti „dobrim“ životom. I što ga čini „lošim“ da se ne bi živjelo "lošim" životom. I kako se kaže, svako zlo za neko dobro, jer ne postoji dobro bez lošega ni loše bez dobrog.

Meta-čulo svakom čovjeku govori: „pa ti moj-čovječe dobro znaš zašto kako i zbog čega radiš to što radiš, misliš da će to prouzročiti to da ti bude bolje. Sve bolje je bolje od lošijega i to je za tebe najbolje. Nađi ravnotežu između toga u svome životu“

Za to koristimo izraz "zlatna sredina", naglašavamo kako je obično najbolje ono što nije pretjerano ili ono što je umjereno.

Razni filozofi i drugi znanstvenici su se bavili pitanjima ravnoteže života, ravnoteže onoga što činimo i posljedicama tih djela. Na primjer, starogrčki filozof Platon je promatrao ponašanja prirode pokušavajući pronaći konstantu u tome.

Kako je bio i matematičar, najlakše mu je bilo kroz odnose u prostoru ili geometrijom. I tako je pronašao matematički uzorak, konstantu koja se najviše puta ponavlja u svim prirodnim odnosima, nazvana je Φ odnosno Fi, koja iznosi "približno ali nikad" 1.618 Ovih točkica iza decimalnog mjesta ima beskonačno mnogo.

Samo po sebi nekakav Fi nije nikakvo otkriće, ali je važan zaključak koji kaže da je Fi „najharmoničniji“ odnos u prirodi.

Matematički, taj broj predstavlja odnos ili relaciju između „dva dijela“ u cijelom. A harmonija je najharmoničnija onda kad je omjer „jednoga u cijelom“ jednak omjeru „drugoga u prvom“.

Fi je poznat i kao „zlatni rez“ te božanski ili zlatni omjer, osnova „teorije harmonije“ prirode.

I sad, jednostavno je, ako stavite u tu formulu „dobro kao dio“ i „loše kao dio“ u „cijelome ili svemu“, to bi značilo: „da bi ja-čovjek živio u harmoniji sa zakonima prirode, udio njegovih dobrih izbora kroz život treba biti jednak udjelu loših izbora u dobrim izborima kroz život“.

Može se obrnuti dobro i loše, ovisi o tome što je nekome dobro a što loše.

I drugi su tražili "zlatnu sredinu". Leonardo Fibonacci (1175 AD), matematičar srednjeg vijeka, je proučavanjem rasta populacije zečeva i rasta lišća i latica otkrio prirodni niz koji odgovara Platonovoj zlatnoj sredini. To je dobro poznati matematički Fibonacci niz brojeva: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, itd.

Svaki je broj u nizu zbroj dva prethodna broja, a Fibonacci niz napreduje ili teži prema zlatnoj sredini ako dijelimo dva susjedna broja u nizu.

Teži "ka", no nikada se ne može doseći, to je ideal, a takve brojeve inače nazivamo iracionalnim brojevima. I Platon i Fibonachi su pronašli ideal, i samo potvrdili da je ideal iracionalna stvar, odnosno nije stvar razumna.

Sve ono što meni, vama ili bilo kojem čovjeku „izgleda“ racionalno nije istovremeno i najprirodnije. To nije nevažno za razumijevanje sebe i prirode, neki čak kažu da smo se pronalaskom tog omjera ideala primaknuli pronalasku Svetoga Grala.

Jer, geometrijski, kako ti brojevi u nizu rastu tako kreiraju oblik „spirale života“ koji se pojavljuju svugdje u svemiru. Spirala je prirodna forma toka vode kada izlazi iz cijevi, spirala je prirodna forma kretanja zraka u tornadu i vihoru, osnova su strukture većine izrađenih piramida. I sama naša ja-DNK je spirala i po mnogima, omjeri zlatne sredine su jasno izraženi u ljudskom tijelu.

Mnogi su umjetnici koristili taj omjer stvarajući svoja najsavršenija djela i svi oni smatraju da je zlatna sredina nešto najsavršenije što postoji u prirodi. To je po njima prava harmonija između izrazite preciznosti i kaotične nesavršenosti.

Pitagora je otkrio kako se pritiskanjem strune na žičanom instrumentu kreiraju više ili manje harmonični zvuci.

Svakim pritiskom strune se ona dijeli na dvije različite dužine, pa je omjere „najharmoničnih“ dužina označio i to zapisao kao dijatonsku skalu.

Ispada da je najharmoničniji zvuk onaj vezan uz Fibonacci niz.

Danas znamo kako su poznati kompozitori namjerno koristili Fibonacci niz i omjer zlatne sredine u kompozicijama, na primjer,

Beethoven u svojoj poznatoj "Petoj" ili Bela Bartok koristeći mjere 5, 8, 13, 21, 34, 55 i 89 za uvođenje novih instrumenata kao što su violine, čela, udaraljke itd.

Naravno, to su radili zbog ljudima prirodnog osjećaja harmonije, ljudi su prirodno privučeni harmoničnim odnosima, a to daje još veći smisao sili teže, gravitaciji, ili principu privlačenja i odbijanja.

Pronaći sredinu je zbog glupe relativnosti, lakše reći nego li učiniti, jer lijevo i desno i gore i dolje od sredine proteže se u beskonačnost, a i sve se stalno giba jedno oko drugoga i tako se sve stalno mijenja.

Nekakva sredina bi mogla postojati samo trenutak, odnosno kad bi na trenutak život „stao“. Ali ne postoji konstantno točno to, tu i tada jer barem jedan elektron toga je negdje promijenio svoj potencijal kružeći oko jezgre svoga atoma i tako promijenio i to i tu i to bez obzira na kada.

Sredina, lijevo i desno, gore i dolje su samo pojmovi koji znače „u odnosu na nešto“.

Odnose se na položaj u prostoru i vremenu ili potencijal ali ne i na stvarnost. Zato se harmonija života ne može doseći i ne postoji u stvarnosti uma nego egzistira kao težnja kroz život.

Ja-čovjek teži k nečem što vjeruje "da je dobro", ali zbog relativnosti ispadne tako kako ispadne. To vrijedi i za današnje a vrijedit će i za buduće znanstvenike, liječnike, svećenike, učitelje, masone i sve ljude na svijetu.

Ljudska djela obilježila je i obilježiti će ja-ljudska težnja.

I KONAČNO

Svaki trenutak se privlačnost mijenja, puno elektrona je u puno atoma u puno molekula u puno stanica kolabiralo. To samo znači da se negdje neki život ugasio i nastao novi i da tako mora biti.

Zbog zakona akcije i reakcije ja-čovjek ima mogućnost „raditi to što ima smisla izabrati da radi“, ali i posljedicu da ta mogućnost mora jednom prestati. Koliko god čovjek moćan bio on nema moć spriječiti da njegovo tijelo vremenom ne zahrđa i na kraju propadne.

Tijelo ili materija je nesposobno zauvijek proizvoditi potreban oblik energije koji se može učinkovito boriti protiv prirodnih zakona akcije i reakcije.

To je stvar fizike, kvanta energije i koncepta atoma materije iz čega je nastala i atomska fizika kao znanost. Vremenom su otkriveni protoni i neutroni, kvarkovi i opisani su neki novi, neklasični zakoni materije. Otkriven je cijeli niz prirodnih kemijskih elemenata, a čak su i u laboratorijima umjetno stvoreni i neki u prirodi nepostojeći kemijski elementi.

Sve je to zanimljivo, ali nije pomoglo da se pronade način da se čovjekova materijalna mogućnost na ovoj planeti na kraju ne pretvori u njegovu materijalnu ne-mogućnost.

Ali, svakako, valjanije razumijemo principe i nijanse. Znamo da u prirodi promjene materije nastaju zbog prijelaza elektrona između različitih molekula, i da ni ljudsko tijelo nije izuzeto iz tog principa.

Proces odumiranja materije se događa jer se zbog međudjelovanja čestica i otpuštanja elektrona u molekulama stvaraju slobodni radikali a koji su vezani uz sparivanje i ne-sparivanje istih tih elektrona u molekulama. Proces se inače naziva oksidacija ili otpuštanje negativnoga električnoga naboja, a zbog čega se stvara hrđa na svakoj materiji.

I tako, naše tijelo uživa sve pogodnosti kisika kao pogonskog goriva, ali također biva i žrtva akcije tog prirodnog kemijskog elementa i reakcije drugih prirodnih kemijskih elemenata.

Glavnu ulogu u odumiranju materije ima elektron, nešto što ima dualnu prirodu, nešto što može biti i materija i ne-materija, ili ovo ili ono.

Kvantni fizičari kažu da to kako će se elektron ponašati ovisi o opažaju, odnosno percepciji. Zato postoje pitanja pretvori li se čovjek u prah ili svjetlost, ili je u pitanju oboje, gdje odjednom nestane ili gdje ode i u što se pretvori energija koja se po zakonu prirode ne može uništiti već samo mijenja svoj oblik?

Odnosno, je li ona stvarno nestala ili ju mi samo ne možemo opaziti u prostoru zbog toga jer je promijenila svoju ćud?

Za bolje razumijevanje što se događa s energijom, fizičari su uveli pojam entropije stanja i vezane energije, to je dio ukupne energije koji se zbog toga što nešto postoji ne može pretvoriti u rad.

To znači da svaki oblik energije ima dio energije koji je vezan samo i jedino uz postojanje tog oblika energije. I tako, kad tijelo izgubi sposobnost razmjenjivati energiju ostane neko vrijeme i mala količina energije kad se "gibamo dok u potpunosti ne stanemo".

Ta energija čovjeku pruža vrlo malu moć, potencijal kojeg čovjek iskoristi za zadnji dah. To je zadnji rad, zadnja čovjekova primjena moći, čovjek „stane” jer je potrošena njegova konačna svrha.

To gašenje izgleda kao kad je nekad nestajala slika na analognim katodnim televizorima, skupljala se prema centru svoje stvarnosti dok nije zasljetila jedna mala plava točkica, malo zastala i u jednom trenutku se ugasila.

Potrošila se sva energija i nestala sva beskonačnost.

Priroda kaže: „svaka moć i sila za vremena“, a jadni ja-čovjek se stalno pita kamo je nestala ta mala plava točkica. Pa, po zakonu prirode, ne može se nešto pretvoriti u ništa, može ga jedino nešto „iskoristiti za sebe“,

I onda, dok god postoji, pa i na samom koncu se ja-čovjek pita najvažnije pitanje: „je li to dobro ili loše za mene“?

Dakle, al dok si ja-čovjek postavlja uvijek ta ista pitanja, vrijeme prolazi.

Ako kažemo da je nešto bolje to je odnos, bolje od nečega drugoga, a ipak, ne možemo zaključiti da je nešto dobro ako ne postoji loše, to je opet odnos.

Tako su dobro ili loše samo pozicije ili položaji na skali jednog te istog pojma. To je opis analognog signala a u takvom signalu uvijek postoji beskonačna skala između crnoga i bijeloga, ili kako je danas popularno reći: „bezbroj nijansi sive.“

Nije moguće biti tako „konačan“ a u beskonačnom broju mogućnosti naći istinit odgovor. Zato je život ja-stvarnost, a to što se događa sa čovjekom kad umre je samo jedna logička ja-vjerojatnost.

Biološka istraživanja pokazuju da se svaka stanična „replikacija“ ne ispunjava u potpunosti, što dovodi do toga da nakon 40-50 staničnih podjela, stanica gubi sposobnost repliciranja i biva uništena.

Stanica je ono po čemu razlikujemo život od ne-života, a svaka stanica života ima odliku „konačnosti“. To je odlika materije i našeg tijela, a ipak i na kraju, ne može energija postati ništa.

PROGRAMIRAN

Zbog ja-svijesti čovjek je u mogućnosti uspoređivati sebe i druge. Tako jedan drugoga opisuju raznim živopisnim atributima i komparacijama, na primjer lud, zbunjen, normalan ili dobar, loš, zao. To rade i ja-znanstvenici kad stvaraju teoriju i praksu.

Jedan od zanimljivih ja-znanstvenika je Richard Dawkins, popularni teoretičar evolucije koji je napisao zanimljivu knjigu pod nazivom „sebični gen“, ideja nije izvorno njegova, sredinom 20. stoljeća zagovarala ju je šačica drugih biologa.

Njegovo djelo govori o inteligentnim genima, te kako oni organiziraju sav život koji postoji i kako matematičkim algoritmima kroz svoj interes ili sebičnost održavaju prirodnu ravnotežu.

Glavna teza je da su geni sebični jer im je to sisao, a kako geni „jesu život“ prvo moraju osigurati svoj opstanak, pod svaku cijenu. Radi toga se udružuju, stvaraju, grade i održavaju život kroz stvaranje raznih simbioza koje nazivamo DNK.

On iznosi niz statističkih dokaza opstanka i prilagodbe različitih vrsta u prirodi na principu opstanka gena pod svaku cijenu.

Ta knjiga je jedna ja-priča o inteligentnoj evoluciji svega živoga, a po tome je čovjek samo jedan od oblika života nastao takvim objašnjenjem.

Po Dawkinsu evolucija nije bogomdana, nije izvana kontrolirana niti nadzirana, događa se stalno re-kodiranje i to je samokontroliran proces ovisan o okolini.

Gen je tako za njega nešto što ljudi zovu dušom, a tijelo je kao rezultat gena samo obično prijevozno sredstvo, komunikacijska infrastruktura, i privremeno distributivno skladište evolucije.

Materija samo omogućuje razmnožavanje i tako pruža sebičnom genu mogućnost trajnog opstanka u vremenu i prostoru beskonačnog Svemira.

I dan danas, 40 godina od izdanja knjige ja-kritičari spore njegovo djelo, a jedna od najvažnijih kritika je ta da: „ako je gen sebičan i da zbog toga sve to radi onda on mora imati svijest“.

Naravno to je logika implikacije i kao takva znači „ljudski valjan“ zaključak, zbog toga je Dawkins, u jednom trenutku, požalio to što je svoje najvažnije djelo nazvao 'Sebični gen', dodavši kako bi preferirao naziv 'Besmrtni gen'. Iako Dawkins za sebe kaže da je ateist, ja sam čitajući knjigu dobio dojam da je on u stvari jedan veliki „vjernik u božanstvo gena“.

Gen je materija, koja, kako kažu, nosi upute za izgradnju i održavanje živog organizma, nosi podatke ili informacije za kodiranje, sadrži logiku po kojoj se nešto izvršava logičkim zapisivanjem nukleotida na molekulu, tako se dijelovi gena nazivaju kôdoni. Problem je taj što je princip toliko „čudan“ da je gen kao gen nemoguće jasno definirati.

Tako je Graziano Pesole tek 2007. predložio definiciju a koja glasi: „gen je diskretna genomska regija čiju transkripciju regulira jedan ili više promotora i udaljenih regulacijskih elemenata i koja sadrži informaciju za sintezu funkcionalnih proteina ili ne-kodirajućih RNK, povezanih zajedničkim dijelovima genetičke informacije na razini konačnih produkata.“

Jel' nam jasno, jel' njemu jasno?

To kako su informacije zapisane u genima je puno kompliciranije nego se mislilo kad je Dawkins pisao knjigu, te ni dan danas, jednoznačno definirati gen nije ni moguće, a ni smisljeno. Nešto slično se događalo sa atomom kao najmanjom jedinicom materije. Zato ga se najlakše općenito opisivati kao osnovnu jedinicu nasljeđivanja kao što i danas možete pročitati, na primjer na Wikipediji.

I tako, za Dawkinsovu „sebičnost“ gena, genetičar i biolog Boris Lenhard kaže: „u svjetlu novih znanja mnoge ideje iznesene u knjizi su pretjerano pojednostavljene u odnosu na stvarnost, a pojedine i otvoreno pogrešne.“

DNK je otkriće iz 1869. godine od strane kemičara Johannesa Mieschera. Početkom 20. stoljeća Biokemičar Phoebus Levene otkrio je redosljed njenih kemijskih komponenti, te način na koji one tvore lančaste molekule, a tek 1950.

Biokemičar Erwin Chargaff utvrdio je da se njena građa razlikuje od vrste do vrste.

I onda, prije točno 67 godina, tj. 1953. molekularni biolozi James Watson i Francis Crick objavili su otkriće koje je iz temelja promijenilo znanstveno poimanje života i svijeta u kojem živimo.

Ta dvostruka spirala koja se nalazi unutar stanične jezgre i sadrži mnoštvo kodiranih informacija.

Tim otkrićem započelo je novo doba u razvoju biologije, a danas se na bio-tehnološkom polju vodi prava borba za prevlast u uštivanju gena kod ljudi.

Prvi su bili Kinezi, oni se uklonili imunološke stanice iz krvi primatelja, u njima „deaktivirali“ gen, uzgojili uštimate stanice, povećavajući njihov broj i ubrizgali su ih natrag u pacijenta.

Od tada, to se svuda u svijetu radi i o Ja-DNK, genetici, genomu i genetski modificiranim organizmima svi slušamo svaki dan.

Radi se o jednoj neistraženoj kiselini u prirodi svakog živog tijela.

Najdublje „zapadno“ istraživanje DNK ikada provedeno je na 5% ljudskog DNK niza, nazvano Internacionalnim projektom ljudskog genoma.

Ostalih 95% kôda nije istraživano jer je proglašeno bezvrijednom i smatralo se da taj dio nije značajan. Pronađeno je samo 30.000 čovjek-gena, samo tri tisuće više od miš-gena. da ja-ljudi dijele čak 98% svojih gena sa čimpanzama i da na DNK razini imamo više zajedničkog s dupinima nego s majmunima iako im izgledom nismo ni malo slični.

Logika pogađanja „ako-onda“ nije prouzročila očekivan rezultat jer razlike DNK između ljudi i životinja ne mogu objasniti razlike u stupnju svjesnosti i inteligencije.

Nasuprot njima, ruski fizičari, molekularni biolozi, embriolozi i eksperti u lingvistici predvođeni Garjajevim, nisu htjeli unaprijed pogađati, pa su krajem 90-tih proveli svoje istraživanje koje se odnosilo na 100% DNK kôda.

I kažu da „bezvrijedna“ DNK nije samo nekakav redundantni ostatak slučajne evolucije, jer baš tih 95% DNK slijedi osnovna pravila jezične sintakse.

Po njima, definitivno postoji struktura i logika kôda, kodoni ustvari formiraju riječi i rečenice upravo kao u uobičajenom ljudskom jeziku.

“Lanac DNK je skup kodiranih poruka u kojima svako slovo označava jednu kemijsku tvar”, napisao je evolucionist Matt Ridley i nadodao: “fascinantno je što su te kodirane informacije napisane tako da ih možemo razumjeti.”

Baš kao nekakav “biološki jezik”. Tako je neki ja-čovjek po prvi put u povijesti pretpostavio porijeklo mi-jezika pripisujući ga mi-DNK, moguće je da je sama ta DNK-gramatika poslužila kao glavni nacrt za razvoj mi-ljudskog govora.

Informacije se mogu pohranjivati i obrađivati na mnoge načine, računala to čine digitalno dok stanice živih organizama pohranjuju i obrađuju informacije kemijskim putem.

DNK je nešto kao zbirka recepata u kojima su detaljno opisani svi koraci pripreme raznih jela, samo što na koncu procesa, može nastati čovjek, svinja ili japanska trešnja. To ovisi o tome za što je namijenjen neki gen.

Nijemac Bernd-Olaf Küppers kazao je: "Kada bismo sve informacije pohranjene u DNK izrazili ljudskim jezikom, tekst koji opisuje građu jedne bakterijske stanice bio bi dugačak kao knjiga od 1000 stranica. A koliko su tek onda opsežne informacije koje su sadržane u ljudskoj DNK?"

U stanicama živih organizama svi se biološki procesi odvijaju automatski, to pokazuje da u njima sve savršeno funkcionira a informacije u DNK služe kako bi se mogle koristiti kada je to potrebno. Primjerice, da bi se istrošene ili oboljele stanice zamijenile zdravima ili da bi se potomstvu prenijela nasljedna obilježja.

Bruce Lipton tvrdi da same stanice imaju sposobnost za savršeno „ažuriranje“ svojih vlastitih DNK kada to zahtijevaju uvjeti vanjske okoline i da to nema veze sa slučajnosti evolucije.

Da bi to pokazao, genetičar John Kearns je stavio bakteriju koja nije mogla provariti laktozu u okolinu koja je sadržavala samo laktozu, čime je laktoza bila jedini mogući izvor hrane.

Umjesto odumiranja, te bakterije su same ažurirale svoj DNK tako da su mogle preživjeti i hraniti se laktozom. Tako i bakterije koje razvijaju otpornost na antibiotike ne mutiraju slučajno, baš kao što se „ni slučajno“ nije mogao dogoditi nagli skok u svijesti neandertalca od prije nekih 35.000 godina.

Mikrobiolog Petera Noblea iz Washingtona se bavio životom gena poslije smrti tijela i dokazao vrlo živu gansku aktivnost gena nakon proglašenja smrti nekog živog bića.

Kako on kaže, nakon smrti geni postaju aktivniji no ikad, aktivnost većine od 1000 proučavanih gena će se kod glodavaca povećati tijekom prva 24 sata dok će kod riba ti geni ostati aktivni i 4 dana nakon smrti.

Dakle, postoje „nakon-smrtni“ živi geni. Neki od „aktivnih“ su inače cijeloga života uključeni u stimulaciju imunološkog sustava ili regulaciju stresa dok su drugi „razvojni“, oni koji su sastavni dio „stvaranja“ zametka i koji uglavnom miruju tijekom života, ali i oni koji stimuliraju rast karcinoma.

Razlog nepoznat.

Najviše je odjeknuo ruski „in vivo“ eksperiment sa korištenjem na frekvenciju tijela „uštimanog“ laserskog svjetla, tj svjetlosnog vala.

Zbog gramatičkih pravila ili sintakse DNK kôda uspjeli su dodati semantiku tj. značenje valu nosiocu, modulirajući ga govornim jezikom koje, dokazano eksperimentom, ima učinak ažuriranja ja-DNK. To znači da se DNK kôd može jednostavno ažurirati govorom, uz malo moduliranja vala nosioca ja-riječima.

Sigurno je da je „jezik gena“ puno, puno stariji od bilo kojeg ljudskog jezika. Možda je vjerojatno to što Ivan kaže u evanđelju, da „u početku“ stvarno bijaše riječ.

Kako bilo, praktično, terapije „frekventno uštimanim“ laserskim svjetlom se danas uspješno primjenjuju u nekim sveučilišnim bolnicama na različitim vrstama karcinoma.

Detaljnijim ispitivanjem uočeno je da DNK ima valni oblik od deset Φ spirala koji se također „uštimava na srce“ i zato je sposobna primati njegove zvučne emocije, kako kaže znanstvenik Daniel Winter, a implozija dugih valova u kratke valove je mehanizmom prijenosa emocija srca vlastitoj DNK.

Omjeri „valnih dužina“ su uvijek isti i održavaju omjer Platonove zlatne sredine i matematičke omjere poznatog Fibonachi niza.

Winter dalje tvrdi da DNK ne hrane samo emocije, već i stanični metabolizam i uzimanje hrane.

Biljke primaju to svjetlo izravno od Sunca korištenjem klorofila u svojem lišću i koriste proces fotosinteze za vezivanje fotona Sunca, a životinje i ljudi ga dobivaju posredno od biljaka.

Ispada da je svrha metabolizma i u biljkama i u životinjama ustvari „kreiranje“ ultraljubičastog laserskog svijetla unutar DNK, čime se pogoni obnavljanje i replikacija stanica.

Po njemu, život kao život je kôdiran kratkim valovima UV zračenja.

Metaforički, ova istraživanja DNK skoro da u potpunosti potvrđuju evanđelje po Ivanu: „U početku bijaše riječ, po njoj je sve postalo, u njoj je bio život koji je donio svjetlost ljudima“.

Otkrića pokazuju koliko uopće ne razumijemo ja-DNK, ali to nije spriječilo ja-čovjeka da modificira gene biljaka i organizama po svojoj želji. To je vrlo rizično, jer „restrukturiranje“ DNK razara njena valna svojstva.

Znanstvenici tvrde da je DNK ustvari logički napisana knjiga života i ako se igramo pogađanja, vjerojatno ćemo na taj način do kraja narušiti prirodnu ravnotežu i harmoniju kojoj istovremeno težimo.

Mnoge studije su otkrile postojanje jasne unutarnje relacije između uma i osjećaja sa zdravljem i prirodna uštímanja ja-čovjeka sa principom života u svemiru.

Jedno istraživanje kaže da će tek rođene bebe, vjerojatno i nezavisno o kvaliteti hranjenja, ako im nedostaje pažnje i „dodira ljubavi“ majke umrijeti. Tako je valjano zaključiti da se dodir ljubavi majke nekako šalje izravno u DNK male bebe, pa znanstvenik Winter objašnjava „princip uštímanja“ odnosno to kako naše emocije ažuriraju DNK i oblikuju „imunološki sustav“ naših stanica, kako kaže naš „ja-bio-komputer“.

Po njemu „dugovječnost“ ovisi o „dobrim“ ili „lošim“ osjećajima ja-čovjeka kroz život. Kaže da „loše“ emocije razaraju uštimanost imunološkog sustava sa Svemirom, dok ga pozitivne emocije ojačavaju.

Tvrđi da su najzdravije stvari za naše ja-zdravlje, upravo one emocije koje treba osiguravati tijekom cijeloga života, to su spoznaja i uzbuđenost. Stalno „nešto novo“, već prije objašnjen princip razvoja neuronskih mreža.

Život je u tome kako se čovjek osjeća, a ne ono što misli. Ne treba „previše misliti o tome kako se osjećamo“ već se treba „dobro osjećati“.

Po teoriji evolucije, razlog preživljavanja leži u slučajno boljoj mogućnosti za preživljavanje, pa se zato taj proces naziva „preživljavanje najprilagođenijih“, a događa se kako kaže Dawkins, zbog sebičnosti uzvišenoga gena.

Kad sve ovo malo što razumijemo oko gena saberemo u jedno teorija evolucije, iako moguća, izgleda poprilično nevjerovatna.

Ta su istraživanja pokazala više-mogućnost Svemira i otvorila veliki broj novih vjerojatnosti.

I sada razumijemo što stvarno ne razumijemo: „Je li evolucija proces koji vuče prema nekakvom krajnjem cilju negdje u budućnosti ili slučajne mutacije slučajno guraju naprijed?“

Odnosno, postoji li u stvarnosti „prije ili kasnije, kokoš ili jaje“?

KÔD I KÔD

JEDAN UPGRADE

Moje meta-čulo me natjeralo da počnem razmišljati kako sam i zašto došao do Dawkinsove knjige i drugih knjiga.

Je li mi knjiga došla u ruke slučajno, kao dio nekog programa evolucije? Je li to rezultat samo slučajnog izvršavanja jednog dijela programa, recimo „dijela za pronalazak“. Možda je čak i pisanje ove moje knjige uzorkovano gravitacijom vašeg „programa za znatiželju“ koji će aktivirati vaš „program za čitanje“, koji će pozvati vaš „program za razmišljanje“ pa „program za zaključivanje“ i tako dalje.

Ljudi događaje vide kao proces, kao niz događaja u prostoru kroz vrijeme i svaki to vidi različito, a to znači da se program nekoga bića izvršava različito od čovjeka do čovjeka i da život ovisi o tome što „osjetimo na svojoj koži“.

Nekakav događaj biće može osjetiti kao „nepravedno“ dok drugo isto taj događaj osjeća kao „pravedno“.

To je stvar kôda programa. Kôd kao kôd ne osjeća, njegova je svrha da se izvršava, kôd ne može biti sebičan ili nesebičan, on može biti samo od nekoga sebičnog ili nesebičnog „na taj i taj način kodiran“.

Moje meta-čulo mi govori prilično izravno: "ne možeš nikako odbaciti svoj kôd" pa svaki dio tebe je nastao kodiranjem, razmisli: „pa nije ni priroda mogla nastati bez kodiranja“, vidiš da radi po nekakvom programu.

Kôd je rezultat kôdiranja, nije samo-stvoriv, čak i da se može „samo-ažurirati“ netko je morao stvoriti prvi kôd. Kôd nije biće da se razmnožava, on u stvari replicira ili ako hoćete to je „copy-paste“.

Replikacijom kôda, ne može se stvoriti tijelo, za to je potrebna energija, ali mehanizam razmjene energije, te mehanizam života i smrti je kodiran prema nekom kôdu.

Svaki kôd se sastoji od logike, konstanti i varijabli, gdje varijable označavaju promjenjivu vrijednosti, a od čega ovisi „rezultat“ izvršavanja.

Tako je stvarnost varijabla ja-kôda jer mijenja svoju vrijednost ovisno o opažaju, a i očigledno je da utječe na rezultat izvršavanja kôda. Jednom stvari činimo ovako, a drugi put onako, ovisno o varijabli stvarnost.

Zbog komunikacije među ljudima koja služi da se ažuriraju tuđa uvjerenja je očigledno da vrijednost varijable stvarnost jednog ja-kôda ažurira i vrijednost varijable drugoga ja-kôda.

Taj princip vrijedi sve ja-kôdove u Svemiru koji sadrži sve kôdove stvaranja, postojanja i rastvaranja za sve živo što postoji.

Za svako ja-biće život počinje je onda kad se rodi, kad postane i dobije svoj rođeni ja-kôd.

Prvo što pitamo kad se čovjek rodi je je li dječak ili djevojčica. U načelu, da bi neki „oblik“ života postojao kroz vrijeme mora postojati „muško“ i „žensko“ koji moraju biti u odnosu. To vrijedi za sve oblike bez obzira radi li se o muškom i ženskom kao odvojenom biću ili muškom i ženskom u jednom biću.

Tako se svaka vrsta bića održava programom razmnožavanja. Genetičari tu razliku kod ja-čovjeka opisuju kao jednostavnu binarnu kombinaciju Y i X DNK kromosoma.

Ja-čovjek je ja-žena ili je ja-muškarac, ali nije moguće biti Ja-X ili Ja-Y i zato nije valjano reći da je X ženski kromosom a Y muški.

Kombinacije znače spol koji se određuje tako da je ja-čovjek koji ima Y kromosom, bez obzira na broj X kromosoma muškarac, a ako nema Y kromosom je žena.

Kad govorimo o kromosomima onda govorimo o genima, odnosno nositeljima kôda, tako da je valjano reći da se spolovi razlikuju po tome jer su različito kodirani.

Hermafroditizam ili dvospolnost kod ljudi nikad nije zabilježen što znači da opstanak vrste zavisi o oba kôda i dva različita ja-bića.

Prirodno, XX i YX su po Y različito kodirana ja-bića. Kako je kodiranje materije kemijski nesavršen proces, on ne isporučuje uvijek isti rezultat i tako se događaju promjene ili popularno rečeno mutacije.

Genetika je znanstvenicima super zanimljivo područje za istraživanje, a posebno mutacije. Na primjer, u 0,1 promila muškaraca pojavljuje se takozvani „YY sindrom“ ili strogo muški muškarci, a još se rjeđe javljaju, na primjer XYY ili XYYY, ali i XXXY ili XXYY. To su, zbog toga jer imaju Y kromosom, sve osobe muškoga spola, a znanstvenici kažu da svaki višak Y određuje „agresivnije i više po rastu“ biće.

Postoje žene koje imaju samo jedan X kromosom i zato su sterilne ali i XXXX žene koje su umno i tjelesno retardirane, baš kao što je slučaj kod muškaraca što je veći broj njegovih X kromosoma.

Najprirodnija i najzdravija ja-ženska osoba je XX a ja-muška XY, što više Y to je muškarac agresivniji i fizički masivniji a što više X to je biće neuravnoteženije.

Dakle, valjan je zaključak da X-kôd ja-čovjeku donosi mentalnu ravnotežu a Y-kôd agresivnost i rast. Naravno radi se o „prirodi“ ili „naravi“ ta dva kôda, ili kako bi filozofi rekli ja-bića zbog toga imaju prirodno različite sklonosti.

Ta različitost bića je početna ishodišna točka filozofije gotovo svih kultura, religija i civilizacija. Svugdje postoje simboli za prožimanje dvije suprotne strane života: neba i zemlje, duha i materije, svjetlosti i tame, vremena i prostora, duše i tijela, noći i dana, nevidljivog i vidljivog svijeta. Na primjer, kineski Yin i Yang, židovska Davidova zvijezda ili kršćanski križ.

Najčešće se to prikazuje i objašnjava kroz odnos muško-žensko.

Sklonosti, a onda i različita ponašanja muškaraca i žena vidimo i kroz povijest ljudske vrste.

Zbog prirode Y-kôd je u politici više muškaraca, postoje vitezovi a ne vitezice ili gladijatori a ne gladijatorice. Svi serijske ubojice kroz povijest su uglavnom muškarci, tako i sve ratove započinju muškarci pa i u policiji i vojsci prirodno imamo muškarce. Tako je Bog opisan kao muškarac i svi proroci su muškarci, Isus ili Buda ili Muhamed. Isto kao što su kroz povijest i "čudaci" i "čudotvorci" uglavnom bili muškarci.

Ipak, Y-kôd ne vrijedi bez X-kôda, činjenica je da ne postoji YY kao ja-kôd života, ne postoji živo ja-biće bez X-kôda. Y-kôd pruža ja-čovjeku potencijal veće moći, ali bez X-kôda ne bi uopće postojalo biće pa ne bi bilo ni toga potencijala.

Filozofski, logikom valjanosti: „ako je dan onda je noć“ znači isto što: „ako je muškarac onda je žena“.

Dan „je“ i ako je noć kao što muškarac „je“ i ako je žena, kao što jedan dan osim dana čini i noć, tako i muškarca osim „muškog“ čini i „žensko“. Naravno misli se „po prirodi“ a ne po svojoj materijalnoj pojavi ili obliku.

Zbog logike govora, nije slučajno da je dan imenica muškog roda a noć imenica ženskog rada i ne kažemo bez veze da se dan rađa noć pada.

Isto tako život je imenica muškog roda jer „stvara“ život, a stanica je ženskog roda jer „znači“ život.

X-kôdu ne treba Y-kôd da bi bio „živio“, ali mu je neophodan da bi mogao „kreirati“ novi život.

Iako su kôdovi upućeni „jedno na drugo“ i očigledno jedno bez drugoga ne mogu postojati, jasno je da dva različito ja-kôdirana bića nemaju isti program bez obzira na vrijednost varijable stvarnosti.

Dodatno, različite sklonosti kroz vrijeme donose i različite izazove i različita iskustva koja su različita „ažuriranja“ vrijednosti varijable.

Tako posjeduju različite interese i očekivanja, i po svojoj prirodi drugačije vrednuju stvarnost, u načelu, žene su sklonije „kontrolirati vjerojatnost ishoda sa ciljem što veće izvjesnosti“ a muškarci „izazivati vjerojatnost ishoda do veće neizvjesnosti“. Zato ja Y-kôd nazivam „kockarski-kôd“, a X-kôd nazivam „kontrolni-kôd“ života.

Jedan od primjera „principa“ prirode tih kôdova je život obitelji Curie, vrhunskih znanstvenika koji su se bavili kemijom i fizikom. Oboje su dobili Nobelovu nagradu za fiziku, eksperimentirajući zajedno sa, „po život opasnim“, radioaktivnim tvarima.

Marie je živjela od 1867. do 1934. godine a Pierre od 1859. do 1906. godine, kad je poginuo u prometnoj nesreći, a već tada je bio teško bolestan zbog „pretjeranog“ izlaganja radijaciji.

Marie se puno više kontrolirala i nije se toliko izlagala. Vidite, svatko je radio svoj dio posla i ono čemu je bio skloniji, on se više kockao a ona je sve to kontrolirala.

Ova priča pruža uobičajenu sliku ja-žene i ja-muškarca kao rođenjem različitih ja-bića. U tome je inače sadržan princip života i energije, odnos potencijala i djelovanja.

Matematički gledano, jer statistički ispada da uvijek na svijetu ima podjednak broj žena i muškaraca, ispada da je u ukupnom ja-čovjek-kôdu 25% Y-kôda i 75% X-kôda.

Ali to nije točno, prirodna obilježja govore da je X kromosom tromiji jer je tri puta veći od Y, koji je, jer je manji, puno pokretljiviji i prodorniji.

Osim toga, X kromosom sadrži i puno veću količinu kôda, Y ima oko 90 gena dok X ima tisuću gena više. Žene kao bića imaju oko 3% više ukupnog ja-kôda od muškaraca baš zahvaljujući X-kôdu.

I ne samo da X imaj više kôda već on sadrži gotovo sve kôdove važne za život, dok Y služi uglavnom samo da odredi spol.

Dok mutacije Y kromosoma uslijed krivog Y-kôdiranja dovode isključivo do muške neplodnosti, dotle mutacije X kromosoma uzrokuju jako veliki broj nasljednih bolesti, od psiholoških, krvnih, imunih, pa do vrlo česte umne neuravnoteženosti.

Žene najčešće nose takav mutirani-kôd samo na jednom od dva X kromosoma i uvijek se samo-poprave s drugim X iz para. Samo-ažuriranje se ne događa slučajno, već će se uvijek po kôdu Svemira deaktivirati isključivo baš taj mutirani-kôd. Žene su najčešće, asimptomatski nositelji mentalnih bolesti.

Muškarci nemaju tu mogućnost, Y ne može popraviti X jer je različit kôd i tako veliki broj takvih mutacija za njih uopće nije spojiv sa životom.

Priroda se poigrava sa muškarcima, jer kad se X pogrešno replicira nastradaju muškarci, a kad se Y pogrešno replicira opet stradaju muškarci. I naravno, to nije slučajno, to je rezultat kôda Svemira.

Isto tako, u prva 4 tjedna svoga postajanja nakon začeća, jačovjek je „predodređen“ biti curica, a nakon toga samo agresivnost Y-kôda može usmjeriti njegov dalji razvoj u muškarčinu, dakle, Y-kôd, je sam po sebi agresivan sa jako velikim razlogom.

Nadalje, iako nikad nije znanstveno dokazano, mnogi znanstvenici kažu da zbog mogućnosti samo-popravljanja žene prirodno žive dulje, a ako tome pridodamo da imaju manje sklonosti riziku ili kockanju zbog prirode Y kôda i malo "što si mi u kavu stavila", nije slučajno da većinu pogrebnih spomenika podiže „ožalošćena supruga s djecom“.

Y-kôd nesumnjivo definira biće veće fizičke moći što se vidi po izgledu i ponašanju. Po Darwinu, muškarci su "predodređeni" biti lovci a žene kućanice i da su zbog te različitosti nastali tradicionalni "muški" i "ženski" poslovi, kao prirodna simbioza dva kôda.

Ali, što god netko rekao i dan danas su "muški" poslovi rizičniji, traže agresivnost i fizičku moć, dok su "ženski" poslovi uglavnom sigurniji, rutinski i dosadniji.

Jasno je da je sada-ažurnost ja-čovjek-programa vezana za vrijednost varijable stvarnost i tako različita od „ja“ do „ja“, a vrijednosti varijable se „ažuriraju“ obzirom na uzrok-posljedicu samo-izvršavanja ili kroz opažaj stvarnosti.

Stvarnost je tako varijabla za osjećaj pravde i nepravde, općenito za nešto „dobro“ i „loše“, bez obzira na sklonost kontroli ili kockanju.

Meni je najzanimljiviji „upgrade“ koji je metaforički opisan u basni o izgonu iz Rajskog vrta. Ta priča opisuje eksperiment, testiranje čovjekovog ja-kôda po kojem je stvoren. Adam je ožvijen iz Zemlje, bilo mu je dosadno pa ga je Bog uspavao i od njega stvorio Evu i tako stvorio program ja-života.

Ni jedno ni drugo nisu trebali svijest što je „dobro“ a što „loše“ jer je sve bilo „takvo kakvo je“. I opet, da im ne bude dosadno, Bog je nadgradio njihove kôdove tako što je uveo varijablu „birajte“ koja ima binarnu vrijednost „da“ ili „ne“.

Tako je rekao, ljudi evo vam sloboda i tako je čovjek postao ja-čovjek jer je mogao sam birati što će činiti.

Nije bio svjestan što to znači pa mu je Bog unaprijed nedvosmisleno jasno dao upozorenje o posljedicama: „možeš što god želiš i kako god želiš, ali onda i samo onda ako ne pojedješ ni jednu jabuku sa ovoga drveta“. Izaberi sam!

Tako je Adamu i Evi je od cijele šume dozvoljenih jabuka „skrenuo pažnju“ baš to drvo s zabranjenim jabukama. Tamo je bila i zmija koja simbolizira ja-želju kao uzrok odabira, čemu bi uopće služila sloboda izbora kad ne bi postojao izbor između nečega boljega i nečega lošijega? Jabuka simbolizira zabranjen predmet „želje“ ili sredstvo grijeha.

I nisu se mogli oduprijeti sitničavost, tom zmijskom-kôdu. Valjanost pogađanja ili „ljudski valjan“ ali „upitno istinit“ zaključak je prevagnuo. I Ja-čovjek je sam izabrao svoju sudbinu.

Posljedica ostvarenja želje za „prisvajanjem zabranjenoga“ je dovelo ja-čovjeka da uvidi posljedicu svoga izbora i tako je slobodom činjenja čovjek dobio novu konstantu u ja-kôdu, nazivamo ju „svijest“.

Dalje je sve stvar vremenskog ažuriranja varijable stvarnost ja-kôda obzirom na princip uzroka i posljedice,

Oni su istjerani iz Raja na Zemlju, stvorili nove živote, a zbog kasnijeg grijeha uzimanja tuđeg života u svoje ruke njihovog sina Kaina, raseljeni su po planeti Zemlji.

Nekima je pripalo više, a neki manje razno-raznih jabuka za svoj život.

Ja-čovjek je uvidio zakone prirode i konačnost života. Postoji dobro i loše, a jedan njegov ja-izbor na kraju donese nekome bolje a nekome lošije.

Zbog slobode volje, čovjek može činiti i dobra i loša djela, ali je on toga itekako svjestan.

Ljudi „izgon“ smatraju mi-prokletstvom, jer se prokleti različitim potencijalima ili mogućnostima u svom životu. Taj ja-kôd ja zovem Kalimero-kôd.

To je alegorija na ono malo crno pile sa ljuskom jajeta na glavi koje čim se izlegne i otvori oči kaže: „to je prava pravcata nepravda“. Prvo što pile vidi čim progleda je njegova „mama kokoš“, a još mu je gore kad mu mama pokaže na „kočopernog pijetla“ i kaže, ovo je tvoj tata, mi znaš jako volimo jabuke. A pile pomisli: „pa što sam ja-pile Bogu skrivio?“

Implikacija je prirodni zakon, a valjanost je u prirodi ja-kôda kao konstanta svijesti.

Tako valjanost „ako-onda“ za ja-čovjeka znači: „ako me zmija nagovorila onda je ona za sve kriva“. Ona je pravi uzrok prokletstva a ne ja-čovjek. Na taj se način čovjek od tada ispričava Bogu za svoj izbor, a Bog uvijek odgovara: „hahahaha zmija, ma nemoj, šta k'o reko, zeko rek'o“.

Pa gdje je ta zmija, možda neki kôd negdje u Svemiru? Onaj isti koji ja-čovjeka, pružajući mu bezbroj mogućnosti i dalje nagovara da prisvoji i pojede sve druge zabranjene jabuke koje su mu na dohvat ruke.

A on samo može izabrati, jednostavno odlučiti „da“ ili „ne“.

Ipak, jedno je ja-kôd a drugo ja-kauzalni-život, treba se nositi sa vrijednostima varijable stvarnost i okovom slobode biranja. Pa da mu bude „lakše“ s tim se nositi, ja-čovjek je pronašao razno razna valjana životna rješenja.

Jedni se pozivaju na „više milosrđe“ pa tvrde: „ako ispovjediš svoje grijehе onda će ti sve do sada prisvojene tuđe jabuke biti oproštene“ i vratit ćeš se u Raj.

Drugi se pozivaju na logiku valjanosti pa tvrde: “ako je čovjek griješan po prirodi onda je i sve ono što čini, po definiciji prirodno”.

Tako je i valjano da čovjek kao “biće svijesti” preuzme ulogu vladara svega što postoji pa tako i prisvaja sve što je zabranjeno.

Ta je logika valjanosti postala „zvijezda vodilja“ koja generacijama oblikuje vrijednost varijable stvarnosti.

Svaka nova generacija nasljeđuje od prošle baš tu valjanu vrijednost varijable stvarnost replikacijom ja-kôda rođenjem, ali i „uči“ institucionalno kroz valjanu znanost.

Od dana pružene slobode izbora ljudi se rađaju i žive „po“ istom tom kôdu, točno na način kako vide vrijeme, jednoliko i pravocrtno u istom smjeru. Dok ide nek' ide, bez obzira na upitnu valjanost zaključka.

I eto ja-civilizacije koja vremenom valjano napreduje, baš kao i sve druge civilizacije u povijesti, napreduje dok ne nestane baš kao i sve druge civilizacije u povijesti. Ili se dogodi potop ili potres ili vulkani ili promjena polova, ili negdje eksplodira neka zvijezda. Svemir je baš kao i čovjek, ima dva lica, nekad je dobar nekad loš.

Ili se ja-čovjek jednostavno samo-uništi. Tako "valjda" mora biti, kako prije, tako i sada i u vijekove vjekova, i uvijek je pitanje: „je li to Božja kazna ili smo si to prizvali sami“. Amen.

I dok si ja-čovjek postavlja uvijek ta ista pitanja, vrijeme prolazi.

Stari zapisi da je većini davnih plemena priroda značila Svemir. Njihovo shvaćanje je bilo: „sve život imaš od prirode, poštuju jednostavno pravilo hranidbenog lanca, samo ne prisvajaj jabuku koja je zabranjena, odnosno nije tvoja.“

Ipak Kalimero-kôd se replicirao generacijama, oni koji su kaznom dobili manje jabuka smatrali da je Svemir nepravedan pa su poželjeli imati više jabuka, a oni koji su dobili više su smatrali da je to Božja pravda pa je nepravedno da oni koji imaju manje žele njihove jabuke.

Posljedica Kalimero-kôda je stalna borba ja-čovjeka za „pravedno-nepravedno na dohvat i izvan dohvata ruke“ na stablima naraslim jabukama.

I ja-čovjek bira prisvajanje, manje dosadna kletva mu se dopada, pravocrtno kroz vrijeme borbe se samo množe. Iz toga razloga počinju i svi ratovi.

Vrijednost linearne konstante “biti” nadvladana je vrijednosti eksponencijalne varijable “imati” ja-kôda. Baš kao što glasi poznata relativistička formula za izračun energije $E=mc^2$ puta c na kvadrat.

Čista ja-egzistencija iz Raja je evoluirala u ja-posjedovanje na Zemlji, a valjana vrijednost varijable imati je iz „prirodom dano svima“ poprimila valjano “prirodno moje”.

Kasnije se pojavila trgovina ili razmjena moga i tvoga i novac kao posredništvo, a da bi trgovina imala pravu svrhu smanjivale su se vremensko-prostorne udaljenosti između ja-ljudi.

Tako je primjenom ja-moći nastao kotač, poslije kočije, pa automobili, avioni, tenkovi i borbena vozila. Novac je postao potencijal za ja-postojanje bića, a taj „imati“ princip smo nazvali ekonomijom.

Ona je stvorila i razne nove oblike udruživanja, hijerarhije moći u vidu organizacija, između ostaloga i države.

Ja-čovjek na „višem položaju“ je počeo odlučivati „čije je svačije“, odnosno kako svačije postaje nečije. Baš kao i kod izгона iz Rajskog vrta, samo što sad onoga tko odlučuje ne zovemo Bog nego Vlast, a kôd po kojem se sve izvršava nije Božji nego ljudski valjan zakon.

Spisi današnjih plemena govore: „sve život imaš od čovjeka, samo ti je zadatak da poštuješ jednostavno pravilo hranidbenog lanca novca.“

To zovemo dostignućima naše Civilizacije.

Jedino što ja-danas-čovjeka istinski muči je njegova nemoć u Svemiru, a to je prava pravcata nepravda!

STALNO UPDATE

Danas se biolozi razbacuju sebičnosti gena a fizičari, sudaranjem fotona u akceleratorima otkrivaju, „božju česticu“ iz koje je nastao sav svemir i život. Ipak, još u 19. stoljeću sve je valjano objasnio dr. Antoine Bechamp francuski liječnik i biokemičar.

On je provodio razna istraživanja i utvrdio sve što se danas nakon 200. godina potvrđuje i fizikom i kemijom i biologijom.

Evo što je rekao: „sve životne forme koje su otkrivene mikroskopom u krvi u našem organizmu nastaju u nama samima. I sve te životne forme karakterizira pleomorfizam ili mnogolikost. Ti se organizmi u zavisnosti od hranjive podloge, uobličavaju i mijenjaju, pa pod mikroskopom nekad izgledaju kao bakterije, nekada kao gljivice, a ono što njihovim djelovanjem ostane nerazgrađeno vidimo kao male mrljice u krvi.“ I zaključio: „Njihovo spajanje i oblikovanje je ono što vidimo kao život i svi ti oblici imaju svoju ulogu u samom životu. Bakterije jedu otpatke od hrane i razgrađuju ih, i da njih nema, ni mi se ne bismo mogli hraniti i živjeti, a kad bakterije uginu njih pojedu oblici zvane gljivice.“

On je, pod jakim mikroskopom promatrao živu krv na tamnoj podlozi i jasno se vide razni mikroorganizmi, živi oblici puno manji od same stanice, a ako se premaz žive krvi ostavi na laboratorijskoj ploči dan ili dva, bukvalno se vidi kako mikroorganizmi izlaze iz eritrocita, te se vremenom mijenjaju i razgrađuju u razne oblike kako se proces truljenja odvija.

A kada je razgradnja završena i kada ne postoji ništa više što bi te čestice mogle pojesti, one se ponovo razlože te vrate u početni najmanji mogući „živi oblik“ koji je Bechamps nazvao protit.

Živi oblici materije promatrani u krvi nastaju od protita uobličavaju se hranjenjem i na kraju se vrate u svoj prirodni oblik. Metaforički, rastu jedući sami sebe dok imaju što jesti. a kad nemaju onda se ponovo „rode kao protiti“. Baš kao princip Ouroborosa, drevnog simbola vječnog života na kome je nacrtana zmija koja jede svoj rep.

Iz kuta medicine to bi značilo da krv nije sterilna već da se u njoj odvija veoma složen proces metamorfoze mikroorganizama.

Bechampsov valjan „ako-onda“ zaključak je bio da to ne znači bolest već znači sam život.

Puno znanstvenika je kasnije istraživalo tu valjanosti, pa tako je jedan od Tesli novog vremena George Merkl zaključio: „Svemir je plazma, beskonačno velik prostor napunjen energijom beskonačno velikog potencijala. To je slobodna energija i ona je beskonačno velika. Sve je u stalnom nastajanju i stalno se stvara novi prostor, novo vrijeme, nova materija, nova energija, novi život. Sve se stalno pokreće i sve je živo, i ništa ne umire, sve se stalno preobraća u nove i drugačije oblike.“

To je vrlo slično fizikalnom zakonu o očuvanju energije kojeg poznajemo odavno, objašnjen kroz princip života.

To je bilo davno, u međuvremenu, ja-čovjek je otkrivao nove valjane principe programiranja života, Ako ste, nedaj bože, provodili nekakve nuklearne medicinske pretrage onda se spominju adenin (A), citozin (C), gvanin (G) i timin (T) ili građevne baze DNK i njihovi parovi.

O tome, kako se DNK kodira i u kojem broju, gotovo sve se može pronaći na Internetu.

Od početka „genetike“ se znalo da DN kiselina nekako pohranjuje kemijske instrukcije za staničnu reprodukciju i da se ta struktura koristi kao kôd za reprodukciju svih proteina, koji se nalaze u stanicama organizma. Odnosno kao nacrt za opis života.

Znanstvenici su dugo tvrdili da se ta struktura ne može mijenjati i da je život isključivo kemijska stvar.

Nisu razumjeli kako ali su znali da tijelo „nekako uči“ pa su pomislili kako mogu „kemiju ga naučiti“ i počeli ga „tome učiti“. I učili ga učili od srijede do petka ali... krivo. Taj ljudski valjan princip nije bio ni približno prirodno valjan.

Poslije su uvidjeli da postoji i tzv. regulatorni, specifični ja-kôd koji igra veliku ulogu u replikaciji i transkripciji. I kažu da su otkrili tek mali dio takvog kôda od ukupnog ja-kôda.

Isto tako, nisu pojmlili da ljudske emocije mogu ažurirati DNK, na primjer, zvuk udaranja srca u ritmu s našim osjećajima, emocijama, se transformira u elektromagnetsku energiju u žlijezdama tijela.

Nisu poznavali ni takozvani „fantomski učinak“ programiranja. Kada se „in vitro“ u epruveti DNK izloži laserskom svjetlu ono se uvija duž DNK spirale kao da je vođena strukturom DNK molekule, a kad uklonimo DNK spirala se nastavlja još prilično dugo vremena "spiralizirati".

Jednom riječju, dugo su vremena ja-znanstvenici vjerovali i tvrdili kako je jedina svrha DNK reproduciranje života, a što danas predstavlja samo jedan mali dio vjerojatnosti.

Garajev i drugi koji su dokazali ažuriranje DNK koda govorom. U tekstu pod naslovom „DNK valni bio kompjuter“ tvrde kako DNK nije ništa manje od inteligentnog ja-biokompjutera sposobnog pohranjivati i pretraživati informacije iz svih stanica tijela, povezujući sve stanicu u „holistički kontinuum“.

Nešto kao ja-Internet.

DNK dobiva neograničene informacije iz metabolizma koji se odvija u baš svakoj stanici i nakon toga proizvodi elektromagnetske signale kao povratnu vezu. Tako je svaka od milijardi stanica u trenutnoj komunikaciji sa svima drugima.

To je više princip kvantnog „polja informacija“ nego klasično-fizikalni princip “razmjene informacija”.

Na kraju su i klasični biolozi ipak priznali da su principi razmjene informacija u tijelu pomoću čiste kemije pogrešni, jer, previše je to sporo da bi osigurao trenutni odziva našeg tijela na vanjske podražaje, kao i trenutnu povezanost nečega što pripada zajedno.

Znanstvenik Cleve Backster je na zanimljiv način uspio dokazati da kvantna ne-lokalnost vrijedi i za naše stanice.

Koristio je dva detektora laži, jedan spojen na čovjeka, a drugi na uzorke stanica koje su uzete iz njegovih usta i smještene 12 kilometara daleko od osobe. Rezultat je bio taj da se promjene u emocionalnom stanju testirane osobe se reflektiraju simultano na oba detektora laži.

Na kraju opet se sve svodi na više-moguću teoriju relativnosti i rezultate kvantne fizike, ali i na upitnost valjanosti „ako-onda“ pogađanja.

Nadogradnje ja-zaključaka bez valjanog re-ažuriranja obično vode u krivom smjeru.

Teorija ja-evolucije počiva na Amebi, životinjci koja živi u mulju i na lišću vodenog bilja i koja mijenja oblik dok se ona kreće stvarajući izdanke koje zovemo lažne nožice.

Oduvijek se u školama iz predmeta biologije uči da je „stanica“ najmanja jedinica života. Amebe se kao i sva živa bića razmnožavaju, ali diobom stanice od jedne amebe ona ne raste već nastanu dvije amebe, tako jedna ameba uvijek ima samo jednu jedinu stanicu.

Koliko god pokušavali, nijedan znanstvenik nije uspio stvoriti amebu u laboratoriju iako su istražili njen kôd. Dakle, nijedan ja-čovjek nije uspio umjetno stvoriti, replicirati ili isprogramirati, tj iskodirati materiju tako da stvori život. Jasno je da kôd samo kaže kako će se nešto stvoriti, a energija je ta koja stvara, održava i napušta to nešto.

Sve što je živo da bi moglo trošiti energiju mora ju i primati, kažemo da se mora hraniti.

Ako se ne hrani materija mora odumrijeti, prirodnim procesom ili na način da je nešto drugo iskoristi, npr. pojede i tako asimilira. Materiju se ne može ubiti, ubiti se može jedino život u njoj.

Zbog pravocrtne evolucije ja-Kalimero-kôda čovjek zaključuje da nije sam sebi kriv što mora umrijeti, pa je zaključio je da ga nešto ubija.

Vjerojatno su to mali mikroorganizmi koje disanjem i hranom unosi u svoj organizam, čovjek nije znao što s time, dok rješenje problema nije pronašao kemičar Louis Pasteur prvom polovicom 19. stoljeća.

On je kuhao svoje tko zna koje pivo i otkrio da toksini nekih gljivica uništavaju proklete bakterije, pa je zaključio da se tim istim otrovima lako mogu ubijati i bakterije kada uđu u ljudski organizmu. Tako je izradio i objavio svoju teoriju pod nazivom "teorija kliconosnih bolesti".

Tako su nastali antibiotici, tj. ljekoviti toksini.

Prvo od prirodnog penicilina iz gljivice Kistac koja se uobičajeno nalazi na ostacima hrane, a slijedeći hranidbeni tok novca došli smo do nebrojenog broja jeftinijih umjetno sintetiziranih kapsula.

Oni su se davali ljudima za svaki novi simptom bolesti koji se pojavio, a počelo ih se koristiti i za liječenje životinja i biljaka. Danas su antibiotici postali sastavni dio zemlje, biljaka i životinja, u suštini cijelog prirodnog hranidbenog lanca na planeti.

Meta-čulo svim ljudima šapće da tu nešto nije u redu, vidite hranidbeni lanac novca uništava hranidbeni lanac prirode. I tako se, polako ali sigurno, odustaje od tvrdokornog Darwinovog stava da je evolucija slučajan proces.

To je ljudski valjano, jer čemu biti luzer, makar to bio rezultat čiste vjerojatnosti.

Ja-Kalimero-čovjek je trebao samo uvidjeti odavno poznatu činjenicu: "nije slučajno broj bakterija i drugih biotika sto puta veći od broja naših vlastitih stanica u našem tijelu".

I da bi bio zdrav dok živi, tih više od 100 milijardi raznih mikroba sa svojim mikro-kôdom treba dobro održavati, ne ih tamaniti već ih tetošiti i maziti. To priznanje ustvari znači: " taj mikro-kôd je vrijednost varijable biti zdrav moga ja-kôda života" .

Bez mikro ne postoji Svemir i obrnuto. Tako je nastao novi pojam, skup bakterija, gljivica i drugih „mikro-a“ koji žive na koži, u ustima, nosu, grlu, plućima, crijevima i mokraćnom sustavu je nazvan „mikrobiom“. Proglašen je vrlo važnim sustavom koji kontrolira izvršavanje našeg ja-kôda.

Znate ono, zdravlje je sve, samo da ne boli. Kad ja-mikrobiom postane ne-uravnotežen onda nastaje bolest. Ravnoteža je opisana kroz zlatnu sredinu ili zlatni rez, pa bi to značilo da udio “dobrih mikroba u mikrobiomu” treba biti jednak udjelu “loših mikroba u broju dobrih mikroba”.

Samo kad bi ja-čovjek znao koji su dobri a koji loši mikrobi, jer, ima ih tako puno i još se stalno mijenjaju jedući sami sebe. Ipak, vrijednost varijable biti zdrav je ja-čovjeka suočila sa posljedicama izvršavanja njegovog ja-kôda, bolešću ja-čovjeka kao bića.

Bol se osjeća bez obzira na svijest, ali je ja-čovjek svjestan boli, pa je moguće vjerojatno da je bol najjači osjećaj koji povezuje biće i svijest. Tako je postalo valjano da samo-održavanje mikrobioma, u stvari kontrolira vrijednost varijable „biti zdrav“.

Ispada da je svaki ja-čovjek kodiran po principu „dva uma“. Onaj u crijevima nazvan je enterički živčani sustav ili ENS, sadrži 500 milijuna neurona i on radi „neovisno o“ i u „suradnji s“ onim kojeg koristimo za odlučivanje.

Athena Aktipis, znanstvenica s američkog Centra za evoluciju i karcinom kaže da mikrob ima sposobnost manipulacije ponašanjem i raspoloženjem bića kroz otpuštanje neuronskih signala. Prvo pušta signal kojim pobudi okusne receptore zbog kojih se ja-čovjek osjeća loše, a kasnije otpusti neuronski signal za nagradu. Šećer na kraju.

Na kraju ja-čovjek pojede „slatku“ jabuku i osjeća se bolje, bez obzira bila ona zabranjena ili ne a bakterije koje žive u našim crijevima dobiju svoju omiljenu hranu, ono što im treba i što žele.

Sve se događa nesvjesno preko ja-autonomnog živčanog sustava ili naših neuronskih mreža, baš kao što radi mehanizam poput kucanja srca. Ova „na kraju slatka komunikacija“ između dva uma djeluje u oba smjera i princip je kojim hrana utječe na osjećaje i raspoloženje.

Tako varijabla “biti zdrav” ne utječe samo na tijelo, nego i na funkcioniranje uma i na osnovne promjene raspoloženja, pa sve do razvoja ozbiljnih poremećaja razvoja neuronskih mreža. Mikrobiom izravno komunicira i sa T-stanicama ja-biokompjetera, kako bi mogao razlikovati napadače bilo vidljive, bilo ljudskom oku nevidljive.

Na kraju, kad se ja-biokompjuter sretne sa „ne-uštimanom“ frekvencijom koja ga pogodi to je za tijelo stresan događaj.

Takve frekvencije nazivamo otrovom.

PA OKINI PA PREKINI

Unatoč Pasteurovom izumu ja-vječnost nije došla, dapače jačovjek je pojeo još jednu zabranjenu jabuku. Unatoč ubijanju bakterija, one su se uvijek iznova vidjela kad se kroz mikroskop pogleda bilo koja živa materija.

Tako se uključila valjana logika: „ako je tako, onda nešto drugo mora ponovo naseliti te bakterije“. I eto Virusa, novog janeprijatelja koji se pojavljuje tu i tamo u Svemiru. To je još sitnija čestica, mikro-mikro. Kažu biolozi nešto „na granici živog i neživog“ jer nema stanicu, nema X kromosom, a ipak je nekako jako živahno.

U smislu života Virus „je živ“ samo kad je u kontaktu s živim, inače „nije živ“, ali „je dok ne oživi“. Znanstvenici kažu to je Virus u smislu života napola kodiran, a mene ipak nekako svojim opisom malo vuče na Dawkinsov sebični gen, jer kao i u sebičnom genu, tako ni u sebičnom virusu nije moguće ubiti život.

Čovjek je ugledao cijelo jedno novo drvo jabuka i smislio novu doktrinu, zove se imunizacija a provodi se konzumiranjem tih istih živo-poluživih-neživih čestica.

Idemo ga probati pojesti pa da vidimo je li tako otrovan, ipak je to samo jedna obična bjelančevina. Čak i ako je „malo“ otrovan jer je tako „mali“ što onda, pa vidi koliko sam a ja-čovjek „velik“,

Virus je puno jednostavniji, manji, kraći, kako god hoćete, a samim time i „puno prirodniji“ kôd, nije se toliko puno puta ažurirao da je postao sam sebi neprepoznatljiv. On je super jednostavan, binaran „je ili nije“, odnosno „i je i nije“.

Za ja-čovjeka virus „je“ onda kad ga „opazi“ ili kad je zaražen. Za ja-znanstvenika on „je“ kad ga „opazi“ iako „nije“. Dakle, „ako je dan onda je noć“ ili „ako je je onda je nije“, ali samo onda kad je nije.

Ne treba biti super-inteligentni-ja-znanstvenik da bi se zaključilo da se boriti protiv nečega može jedino ako „je“. Odnosno ako pojмимо „što to je“ i ako razumijemo da je to uistinu „to“ i da „je“.

Naravno, pitanje je kako i zašto ja-znanstvenici uspiju „unaprijed otkriti“ takav polu-kôd ako on „nije“? Oni se bave vjerojatno nevaljalim savršenim kôdovima, mogućim budućim neprijateljima valjanog ja-kôda. Pa tako nastaju neki novi pa ja-kôd opasni polu-kôdovi.

Dokad će to biti valjan zaključak? Pa evo odgovorit ću valjano: „ako danas onda sutra“ i sve dok ENS-mikrobiom-kôd ne odluči ponovo „uštimiti“ vrijednost varijable „biti zdrav“ ja-kôda.

Vidite, najsavršeniji kôd je onaj koji se može replicirati na materiju bez pogreške i koji će preko „na prirodu uštimitih“ vrijednosti varijabli i konstanti dati rezultat sukladan dvojnosti Svemira, odnosno „je“ ili „nije“. To je izbor, princip prekidača, uključi, isključi, pali i gasi, najsavršeniji kôd u prirodi ili ekvivalencija: „ako je onda je“.

Mi-ljudi razvoj ili evoluciju vidimo kao na složen proces pun pitanja „je“ ili „nije“, pa onda u kojem smjeru, zašto, i na kraju što će biti kad bude ovo ili ono.

Virus ne evoluirao na način kako mi vidimo evoluciju, on ili off je njegova jedina evolucija. Virus nema ni X ni Y, ne poznaje ni kontrolu ni kockanje. On ne crta grafove i ne poduzima mjere, nema Kalimera i razno raznih varijabli osim Hamletovske „biti“.

Zamislamo koliko ja-kôd ima prekidača koji služe za on i off života, a onda pokušajmo zamisliti koliko Svemir kao skup svih kôdova ima prekidača, u svakom biću, od malih mikroorganizama do čovjeka, pa u svakom elementu prirode.

Oni postoje jer se na taj način odražava ravnoteža, Svemir jednostavno pali i gasi određene kôdove.

Tako svi kôdovi imaju svoju svrhu, i ja-čovjek i samo-prekidač Virus, a kad bi se mogao „ubiti“ Virus cijeli Svemir ne bi imao smisla.

Trigeri, okidači života i promjena se nalaze u jednostavnim mikro-mikro-mikro..... mikro kôdovima. U najmanjim mogućim nijansama svega.

I TAKO SUD

Kemijski proces, po prirodnim zakonima razmjene energije, nije savršen proces, jer zbog relativnosti i kauzalnosti prirode nikad ne daje potpuno isti rezultat.

To je i razlog zašto replikacije ja-kôda štekaju i zašto ne postoji uni-kôd vječnog života.

Zamislite da ažuriranje nekog kôda dovede do „potpunog savršenog kôda“.

Taj bi kôd onda jedini opstao, jedini bi on imao smisla, bio bi samo „je“ a svi ostali kôdovi bi bili „nije“ i tako izbrisani. Tako bi sve bi bilo jedno, ne bi bilo ničeg za pojesti i u ničega se ne bi moglo širiti i skupljati, ne bi bilo kretanja, energije, materija i kemija ne bi postojali.

Što bi bio smisao savršenog kôda?

Ništa, ne bi imao što izvršavati pa ga ne bi niti bilo.

Što bi onda bio Svemir?

Odgovor je: „jedno veliko ništa“, rekli bi mrtvo slovo na papiru. Čak se ne bi ponovo mogao dogoditi nekakav veliki prasak. Pljus.

Zato je kôd prirode „spirala beskonačnosti“, a zmija koja jede svoj rep, simbol života ja-bića.

I da se ne bi dogodilo da ja-biće postane „savršeno ništa“ postoji princip ja-čovjeku iracionalne nedostižne zlatne sredine.

Ja-čovjek je po prirodi stvoren tako da posjeduje veliki X-kontrolni-kôdi mali Y-kockarski-kôd, tako sloboda izbora pruža mogućnost za kockanje ali i mogućnost kontrole kockanja.

Nijedan kockar se ne kocka zato da izgubi, a tek kad opazi da se kocka koja je bačena okreće drugačije od željenoga, valjana logika „ako-onda“ valjano nalaže da je vrijeme da se promijene ulozi.

I tako, sada, kao i u svakom trenutku ja-čovjek stoji okrenut u nekom smjeru i od toga trenutka će nekud ići.

Iako kad i ako dođe tamo, to tamo neće biti isto ono gdje, a niti će čovjek biti isti kad i ako dođe tamo, Ipak, valjano je imati predodžbu kamo i gdje to je, valjano je barem maštati o tome.

Zmija stalno nagovara Evu da zagriže neku novu jabuku jer onda će i Adam to isto učiniti bez da pita zašto, i samo je pitanje hoće li jabuka, baš njemu, kad to učini zastati u grlu ili će je skroz progutati.

Zmija ne odabire Evu slučajno, zna da pozitivan ishod ovisi o ja-samo-kontroli izbora i da na „to“ mora utjecati, zato izabire veću mogućnost koju pruža veći 2X u odnosu na manji 1X.

Iako bi to bilo lakše, zmiji ništa ne bi značilo nagovoriti Adama, jer tada bi se Adam bez razmišljanja kockao i otišao, a XX „život u Raju“ opstao.

Svaki kockar vjerojatnost ishoda valjano pripisuje Svemiru, uvijek vjeruje u mogućnost da će drugi put biti bolje i uvijek i ponovno i zbog toga kocka ne vidjevši gdje ga to sve može odvesti.

Zato se priroda pobrinula da Y-kôd bude tako mali i da ne može živjeti sam.

Y izbaci život malo iz ravnoteže ali ga X ponovno vrati na Zemlju. I zbog toga nema zlatne sredine za ja-čovjeka, ona je čisti iracionalni ideal i težnja, neovisna o valjanosti njegovih zaključaka.

To je gravitacija, privlačnost ljepote života i nije fizički vidljiva. To je neki viši nepoznat kôd, kôd nečega u čega se Svemir širi ako se širi, ja-čovjeku apsolutno neshvatljiv i zato savršen kôd koji glasi: „je je nije je onda i samo onda ako je nije je je“.

I dok taj princip ne spoznamo, a našim umom to nikada nećemo moći spoznati, dotle, zdravi i živi bili.

Uživajte u životu!

Vaš Galvanizator, s moždanim udarom, običan Galvanopitek.